

Αλέξανδρος Αβρανάς: «Τελικά δεν ξέρω ποια είναι η *Miss Violence* και θέλω οι θεατές να δουν την ταινία και να το ανακαλύψουν. Η βία είναι εκεί. Και ειδικά σε εποχές που όλοι είναι πολύ πιεσμένοι, στενοχωρημένοι, ζορισμένοι και απελπισμένοι, είναι πολύ εύκολο κανείς να καταφύγει στη βία. Είναι καθαρά προσωπική απόφαση του καθενός αν θα χρησιμοποιήσει βία ή όχι».

ΣΕΛΙΔΕΣ 12-13

MISS VIOLENCE

54th THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

SPONSOR OF THE AUDIENCE AWARDS

TASTE THE MOMENT

facebook.com/FischerBeerGreece

Fischer
PILSENER BEER

Απολαύστε υπεύθυνα

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Ενδυνάμωση
Διακρατική
Αρχή

ΕΣΠΑ
2007-2013
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

54
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr
01-10.11.2013

Η ΜΥΘΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η Λουίζ Μπρουκς, από τη *Λούλου (Το κουτί της Πανδώρας)* (1929) του Παμπστ. Σταρ σε μια εποχή (και ένα παραγωγικό σύστημα) όπου ο σκηνοθέτης στηριζόταν στη λιτότητα του βερισμού και στην ερμηνεία, αλλά ήδη ο κινηματογράφος μονοπωλούσε τους μύθους.

Η εφημερίδα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Ειδική έκδοση για το

54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

№ 274 [3/11/2013]

Διευθυντής σύνταξης: Ηλία Κανέλλη

Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου

Συντονισμός ύλης: Γκέλυ Μαδεμλή

Σύνταξη: Ελένη Ανδρουτσοπούλου, Δημήτρης Κερκινός, Αλεξάνδρα Κόλια, Γιώργος Κρασσάκοπουλος, Χριστίνα Λιάτα, Αγγελική Πέτρου, Τζωρτίνα Σερπιέρη, Θάνος Σταυρόπουλος, Έλενα Χρηστοπούλου

Υπεύθυνη αγγλικών σελίδων: Λίλυ Παπαγιάννη

Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης (MOTIONTEAM)

Εξώφυλλο: Μαρία Παπαδάκη

Εκτύπωση: ΤΥΡΟ-ΜΟΥΓΟΣ | COMMUNICATION IN PRINT

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: Δημήτρης Εϊπίδης

Ο διευθυντής σύνταξης, η αρχισυντάκτρια και οι συντάκτες της εφημερίδας του Φεστιβάλ εργαζούνται χωρίς αμοιβή.

EDITORIAL

του Ηλία Κανέλλη

Το παιχνίδι της απομυθοποίησης

Τι γίνεται με τον κινηματογράφο όταν τελειώνουν οι μύθοι του; Μπορεί να επιβιώσει μια σοβαρή βιομηχανία του οπτικοακουστικού που να μην τρέφεται από τη μυθολογία του; Οι απαντήσεις είναι όλες εδώ, στη Θεσσαλονίκη, αλλά πριν δοθούν, ας δούμε με ποιον τρόπο μπαίνουν τα ερωτήματα.

Ένα πράγμα που ποτέ δεν θα ζήλευα στη δουλειά των επαγγελματιών του κινηματογράφου, ιδίως εκείνων που δεν φτιάχνουν έργα, αλλά εκείνων που είναι υποχρεωμένοι να τα βλέπουν (από τον διευθυντή ενός φεστιβάλ μέχρι τους συστηματικούς, τους επαγγελματίες κριτικούς) είναι η υποχρέωσή τους να περνάνε ατελείωτες ώρες για να βλέπουν ταινίες, να τις αναλύουν, να μιλάνε με καλλιτέχνες και παραγωγούς, να πρέπει να εξηγήσουν το πώς και το γιατί των γούστων και των επιλογών τους... Πολλή δουλειά και πολύ άγονο μπλα μπλα, αδελφέ.

Έχοντας κάνει το «στρατιωτικό» μου σε δύσκολους καιρούς, τότε που για να δεις ταινίες έπρεπε να είσαι κλεισμένος από το πρωί ως τα μεσάνυχτα σε ένα σινεμά, βιδωμένος σε μια καρέκλα, χωρίς να έχεις τη δυνατότητα να γυρίσεις πίσω να ξαναδείς μια σκηνή στην οποία αφαιρέθηκες, χωρίς να μπορείς να τρέξεις «στο γρήγορο» κάτι που σε αφήνει αδιάφορο, έβαλα νωρίς στόχο της ζωής μου να αλλάξω εκείνη την προσωπική συνθήκη. Το σινεμά έγινε, έτσι, πρωτίστως ευχαρίστηση και δευτερευόντως δουλειά. Έγινε, δηλαδή, χαρά από τη δημιουργική συνάντηση με ό,τι μου μιλάει, κάτι με πολύ υποκειμενισμό και με πολλή ελευθερία, κι ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να μου συμβεί. Χάθηκε βεβαίως η σχέση εξάρτησης με ό,τι συνέβαινε στο οπτικοακουστικό, αλλά έγινε ελεύθερη σχέση που κρατάει σε διάρκεια μέσα στο χρόνο. Πώς αλλιώς θα μπορούσες να μείνεις σε μια σχέση, που την ξεκίνησες όταν είχες μαλλούρα και τρυφερά κόκκινα μάγουλα, την εποχή της

φαλάκρας και της γκριζας γενειάδας;

Γράφω σε πρώτο πρόσωπο, όχι επειδή πιστεύω ότι είστε υποχρεωμένες και υποχρεωμένοι να τρώτε στη μάπα τα προσωπικά απομνημονεύματα ενός αδιάφορου μεσήλικου, αλλά, κυρίως, επειδή κάπως έτσι επινωώ προσिता παραμύθια μέσω των οποίων μπορεί να καταλάβει κανείς τη λειτουργία μιας δουλειάς που, ακόμα και σε φεστιβάλ που στηρίζονται στην απομυθοποίηση, που δίνουν δηλαδή έμφαση στην κοινωνική διάσταση ή στις πρωτοποριακές γραφές του κινηματογράφου, συνεχίζει να είναι γοητευτική και μυθική. Η μυθολογία κάθε πράγματος που αξίζει τον κόπο είναι, πάντα, κάτι χρήσιμο για τη γνωριμία, τη μύηση, την εισαγωγή σε κάτι καινούργιο. Όσο περνάει ο καιρός, όμως, τόσο οι στιβάδες του μύθου απομακρύνονται – και αν αυτό που μένει δεν συνεχίζει να είναι γοητευτικό, άσ' τα βράστα. Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, πάντως, είναι από τους θεσμούς που αντέχουν στο χρόνο, κι ας βρίσκεται στο επίκεντρο μιας πόλης και μιας κοινωνίας που έμαθε με σκληρό τρόπο, στη δίνη της πιο άγριας ύφεσης που βρέθηκε ποτέ η χώρα από την Κατοχή, να μην εμπιστεύεται το μυθολογικό περίβλημα των πραγμάτων. Από μια άποψη, καλύτερα. Οι εικόνες γυμνές – κι εμείς με το υποψιασμένο μας βλέμμα. Κάποιοι δούλεψαν για μας, που είδαν τόνους ταινίες για να φτιάξουν το πρόγραμμα. Εικόνες που ανοίγουν διάλογο, ισότιμα, ούτε χειραγωγούν ούτε μας παρασέρνουν σε παρηγορητικά ψέματα. Και πραγματικοί μύθοι, πρόσωπα που θα μπορούσαν να μας δανείζουν μόνο την εικόνα και τη φήμη τους, αλλά αυτά εισβάλλουν με όλες τους τις αισθήσεις στην ζωή και στην καθημερινότητα, κάνοντας κοινό κτήμα μόνο την εμπειρία τους, τη γοητεία τους και τη διάθεσή τους να συνυπάρξουν μαζί μας στο πιο γόνιμο παιχνίδι της καλλιτεχνικής δραστηριότητας: το παιχνίδι της απομυθοποίησης.

@filmfestivalgr
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΟ TWITTER

ΣΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ

Τα πρόσφατα ναυάγια στη Λαμπεντούζα της Ιταλίας, με θύματα εκατοντάδες μετανάστες οι οποίοι προσπαθούσαν να περάσουν στην Ευρώπη, ανέδειξε ξανά ένα μείζον ανθρωπιστικό πρόβλημα. Μη γελιόμαστε. Είναι πρόβλημα με πολλές πτυχές. Πολιτική, οικονομική, πολιτιστική. Μερικά μόνον ερωτήματα: Γεννάει η μετανάστευση ρατσισμό; Κινδυνεύει το πολυπολιτισμικό μοντέλο της ανοχής;

Είναι κοινό μυστικό ότι η μεταναστευτική πολιτική και η κατάσταση των μεταναστών στην Ελλάδα έχουν σοβαρά προβλήματα. Ο προτεινόμενος Κώδικας Μετανάστευσης και Κοινωνικής Ένταξης φαίνεται ότι δεν μπορεί να ανταποκριθεί ικανοποιητικά στις προκλήσεις. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό από τους Έλληνες πολίτες και τους πολιτικούς ότι ένα πλειοψηφικό τμήμα των μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα έχει ήδη μπει σε οριστική διαδικασία κοινωνικής και πολιτικής ενσωμάτωσης με τελική εκβολή στην ελληνική ιθαγένεια. Ένα άλλο τμήμα μπορεί να εισέλθει σε τέτοια δυναμική με τη συμβολή του νομοθέτη και της διοίκησης διότι βρίσκεται στο μεταίχμιο του αποκλεισμού και της ένταξης. Με δεδομένο πως οι άνθρωποι αυτοί έχουν αναπότρεπτα μεταφέρει τις βιοτικές τους σχέσεις στη χώρα, η ενσωμάτωση είναι μονόδρομος. Ένα άλλο τμήμα παράνομα ευρισκόμενων μεταναστών ζει σε συνθήκες κοινωνικού αποκλεισμού χωρίς ορατές πιθανότητες κοινωνικής ένταξης και ειδικά στις σημερινές συνθήκες της κρίσης. Η δημόσια συζήτηση που διεξάγεται προεκλογικά σήμερα αφορά αποκλειστικά αυτό το τμήμα, μολοντί με ανεύθυνο και αγοραίο τρόπο στοχοποιούνται όλοι οι μετανάστες.

Είναι γνωστό πως απελάσεις στις χώρες προέλευσης των παράνομα διαμενόντων μεταναστών δεν πραγματοποιούνται, για λόγους που υπερβαίνουν τη βούληση τόσο του ελληνικού κράτους, όσο και συχνά των ιδίων. Οι μετανάστες αυτοί, από τη στιγμή που δεν μπορεί να απελαθούν, πρέπει να καταγραφούν για να βγουν από την αφάνεια. Όταν και αν η απέλαση γίνει εφικτή, τότε μπορεί να πραγματοποιηθεί. Αν από την άλλη, η απέλαση δεν πραγματοποιείται για ένα ικανό χρονικό διάστημα, το κράτος οφείλει να τακτοποιήσει το καθεστώς διαμονής των ανθρώπων αυτών. Είναι επιτακτική λοιπόν ανάγκη, το ελληνικό κράτος να υλοποιήσει μηχανισμούς ώστε ο πληθυσμός αυτός να μπορεί στοιχειωδώς να ζει σε συνθήκες που δεν τροφοδοτούν ούτε

το έγκλημα ούτε, κυρίως, το φόβο του εγκλήματος, της απειλής και της απόγνωσης τόσο στους ίδιους όσο και στον ελληνικό λαό.

Η δυνατότητα του ελληνικού κράτους να μπορέσει στοιχειωδώς να ανταποκριθεί στην επείγουσα ανάγκη συσσωμάτωσης της πλειοψηφίας των μεταναστών στη χώρα δεν είναι καθόλου δεδομένη, κυρίως στη σημερινή συγκυρία όπου ένα μεγάλο ποσοστό Ελλήνων ωθείται με δραστικό τρόπο στη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Το δίλημμα «ενσωμάτωση – αποκλεισμός» είναι δίλημμα που τίθεται με εμφατικό τρόπο για όλους, Έλληνες και μετανάστες. Εκ πρώτης όψεως παραδόξως, ο γηγενής πληθυσμός μπορεί να εξωθηθεί προς το περιθώριο εξ ίσου ή και περισσότερο εύκολα από τους μετανάστες, καθώς οι τελευταίοι, λόγω των συγκριτικά περισσότερων δυσκολιών και αδικιών που έχουν αντιμετωπίσει στην ελληνική αγορά εργασίας, έχουν αναπτύξει αντοχές που φαίνεται πως λείπουν από ένα μεγάλο τμήμα Ελλήνων εργαζομένων. Με αυτήν την έννοια, η κρίση παρουσιάζει αμφίσημα αποτελέσματα σε σχέση με τους μετανάστες: να μεν ωθεί ένα τμήμα τους στην περιχαράκωση και τον αποκλεισμό, ωστόσο εξαιτίας των οξυμένων αναταραχών αυτοσυντήρησης, η απόσταση που χωρίζει ένα άλλο τμήμα του μεταναστευτικού πληθυσμού από γηγενείς δείχνει να μικραίνει. Οι αντίρροπες αυτές διεργασίες δείχνουν πόσο σύνθετο είναι το ζήτημα της διαχείρισης της μετανάστευσης σήμερα, αλλά και ταυτόχρονα πόσο επείγον και απαραίτητο είναι για το ελληνικό κράτος να σκεφτεί –σοβαρά επιτέλους– μια στρατηγική το μεταναστευτικό. Μπορεί να διερωτηθεί κανείς: «μα σ'αυτήν τη συγκυρία;» Η απάντηση είναι δυστυχώς: «ειδικά σε αυτήν τη συγκυρία».

του Κωνσταντίνου Τσιτσελίκη

Ο Κωνσταντίνος Τσιτσελίκης είναι Αναπληρωτής Καθηγητής στο Τμήμα Βαλκανικών Σλαβικών & Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και μέλος της Ελληνικής Ένωσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που θα συμμετάσχει στο πάνελ της ανοιχτής συζήτησης «Λάθος προορισμός».

ΕΝΔΙΑΜΕΣΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Καβέ Μπαχτιαρί

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Το δράμα χιλιάδων μεταναστών που, στην προσπάθειά τους να βρουν καταφύγιο στην Ευρώπη, ξεμένουν στην πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που συναντούν, είναι το θέμα του ντοκιμαντέρ ενός (πολιτογραφημένου Ελβετού) Ιρανού σκηνοθέτη, και η αφορμή για την ανοιχτή συζήτηση «Λάθος προορισμός», (Κυριακή 3/11, στις 12:45 στην αίθουσα Τζον Κασσαβέτης), αμέσως μετά την προβολή της ταινίας).

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Κόλια

Για ποιο λόγο κάνατε το συγκεκριμένο ντοκιμαντέρ; Αντιμετωπίσατε προβλήματα στα γυρίσματα;

Είμαι σκηνοθέτης ταινιών με υπόθεση. Για την ακρίβεια, είχα κάνει μόνο ένα μικρού μήκους ντοκιμαντέρ πριν τον *Ενδιάμεσο σταθμό*. Ήμουν αποφασισμένος να γράψω το πρώτο μου σενάριο για μια μεγάλου μήκους ταινία με θέμα τη μετανάστευση, όταν με προσκάλεσαν να παρουσιάσω το μικρού μήκους φιλμ μου *The Suitcase* σ' ένα μικρό φεστιβάλ στην Ελλάδα. Δεδομένου ότι το *Suitcase* είχε ήδη προβληθεί σε αρκετά φεστιβάλ ανά τον κόσμο, μού πήρε περισσότερο από ένα χρόνο ν' αποφασίσω να πάω. Ωστόσο, την ίδια μέρα έμαθα ότι ο εξάδελφός μου ήταν κρατούμενος στην Ελλάδα, επειδή επιχείρησε να περάσει από τη χώρα λαθραία με σκοπό να φτάσει σε μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Εμένα με είχαν προσκαλέσει σε μια χώρα, εκείνος ήταν στην ίδια χώρα φυλακή. Από τη μια κάτι επιθυμητό, κι από την άλλη κάτι ανεπιθύμητο. Έτσι, ήρθα στην Ελλάδα για να τον βοηθήσω και επίσης για να δω αν υπάρχει υλικό για το σενάριο που είχα σκοπό να γράψω. Όμως, τη στιγμή που έφτασα εκεί, αμέσως αντιλήφθηκα ότι το σωστό κινηματογραφικό είδος που έπρεπε να προτιμήσω ήταν το ντοκιμαντέρ, δεδομένης της θέσης μου τόσο ως σκηνοθέτη, όσο και ως μέλους της ομάδας των μεταναστών που κινηματογραφούσα. Αντιμέτωπισα πολλά προβλήματα στην Ελλάδα, και αιτία ήταν η κάμερα που είχα μαζί μου. Γ' αυτό και τελικά πήρα μια μικρή κάμερα σαν αυτή που έχουν οι τουρίστες και προσπάθησα να προσποι-

ηθώ ότι ήμουν όντως τουρίστας. Με εξέπληξε ιδιαίτερα ο φόβος που υπάρχει στην ελληνική κοινωνία όταν κάποιος βρίσκεται μπροστά σε κάμερα. Ακόμη και τα καταστήματα έκλειναν τις πόρτες τους όταν με έβλεπαν στο δρόμο μαζί με την κάμερά μου. Δεν ξέρω ακριβώς το λόγο γ' αυτό και από πού πηγάζει αυτός ο φόβος.

Τι σας έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση στα άτομα που κινηματογραφήσατε;

Αυτό που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση στους ανθρώπους αυτούς ήταν η αλληλεγγύη και το θάρρος τους. Μια τέτοια αλληλεγγύη αναμφίβολα δεν υπάρχει πλέον στις δυτικές κοινωνίες, όπου όλα περιστρέφονται γύρω από τον ατομισμό και το κέρδος και όπου οι τράπεζες δίνουν ελέγχους καλής διαγωγής στα κράτη... Επιπλέον, συνειδητοποίησα κάποια στιγμή ότι κι εγώ ο ίδιος είχα επηρεαστεί από αυτό το αίσθημα αλληλεγγύης, έχοντας γίνει μάρτυρας αυτής της γενναιοδωρίας που συνδέει τα άτομα μια ομάδας όπως αυτοί οι μετανάστες.

Ποια ήταν η συνολική εντύπωση που αποκομίσατε για τη σύγχρονη Ελλάδα μέσα από την εμπειρία σας, όσον αφορά την κοινωνία, τους νόμους, κ.λπ.;

Πέρασα μεγάλο χρονικό διάστημα στην Ελλάδα και έζησα έντονες εμπειρίες, αξέχαστες, που με άλλαξαν αμετάκλητα. Δυο φορές πίστεψα ότι επρόκειτο να πεθάνω, αλλά από την άλλη μεριά έζησα και στιγμές χαράς που δεν τις ξεχνώ. Επομένως έχω

έναν δεσμό πολύ ξεχωριστό με την Ελλάδα και ανησυχώ για την πορεία της. Η άνοδος των ακραίων δυνάμεων δεν είναι και τόσο καθυστερητική για μια κοινωνία. Ιδιαίτερα, μάλιστα, όταν μαζί με αυτή υπάρχει και μια αδυσώπητη οικονομική κρίση. Όλο αυτό συνιστά ένα επικίνδυνο μείγμα, όπως έχει ήδη δείξει η ιστορία. Ωστόσο, η Ελλάδα βρίσκεται σε ένα σταυροδρόμι, έχει τη δυνατότητα να βρει μια λύση και να χαράξει μια νέα πορεία, χωρίς να παραδοθεί στον εθνικισμό, δίνοντας μάλιστα το παράδειγμα και σε άλλες χώρες που ακολουθούν παρόμοια τροχιά.

Πώς βλέπετε την κατάσταση σήμερα στην Ευρώπη, ως προς τα ανθρώπινα δικαιώματα;

Δεν είμαι πολύ αισιόδοξος, μια και ο κόσμος είναι πιο περίπλοκος από το βαθμό κατανόησης που θα μπορούσα να ισχυριστώ ότι έχω γ' αυτόν. Η άνοδος της Ακροδεξιάς στις ευρωπαϊκές χώρες είναι ανησυχητικό φαινόμενο σε παγκόσμια κλίμακα. Ο λόγος είναι ότι αυτά τα λαϊκιστικά κόμματα δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν χωρίς τα σκοτεινά σημεία και τη διαστρέβλωση στον δημόσιο λόγο τους. Ισχυρίζονται ότι όλα τα προβλήματα θα λυθούν εάν στραφεί ο κόσμος εναντίον των μεταναστών και των ξένων. Ωστόσο, όλοι ξέρουμε ότι αυτό είναι λάθος και ότι ο κόσμος είναι πιο περίπλοκος. Όπως και να έχει, ο ρόλος μου ως κινηματογραφιστή είναι να αναδείξω τις συνέπειες στο επίπεδο του ατόμου που υφίσταται την αδικία, και όχι με τρόπο θεωρητικό ή στατιστικό. Ελπίζω ότι κάποιες φορές το καταφέρνω...

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Μετανάστης κοιτάζει την πόλη από την ταράτσα του παλιού Εφετείου της Αθήνας. Πριν από μερικά χρόνια, τα προβλήματα της μετανάστευσης αναδείχθηκαν από την κατάληψη του κτιρίου μιας υπηρεσίας που μεταφέρθηκε αλλού, και η αλλαγή χρήσης του κτιρίου της άλλαξε τον κοινωνικό ιστό του κέντρου της πρωτεύουσας, αναδεικνύοντας προβλήματα όπως η συνύπαρξη με διαφορετικούς, η παραβατικότητα, η υποβάθμιση του εμπορικού κέντρου της πόλης, ακόμα και η δημόσια υγεία...

**Η ΕΛΛΑΔΑ
ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΣΕ ΕΝΑ
ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ,
ΕΧΕΙ ΤΗ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ
ΝΑ ΒΡΕΙ ΜΙΑ
ΛΥΣΗ ΚΑΙ ΝΑ
ΧΑΡΑΞΕΙ ΜΙΑ
ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ,
ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ,
ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΜΑΛΙΣΤΑ
ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
ΚΑΙ ΣΕ ΑΛΛΕΣ
ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
ΠΑΡΟΜΟΙΑ
ΤΡΟΧΙΑ**

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ #2

Ως γνωστόν, στο διεθνές διαγωνιστικό πρόγραμμα του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης παρουσιάζονται πρώτες και δεύτερες ταινίες μυθοπλασίας νέων σκηνοθετών απ' όλο τον κόσμο. Κοινωνικά και υπαρξιακά δράματα, αλλά και μια ιστορία που εστιάζει στις βαθύτερες αιτίες και στις κοινωνικές επιπτώσεις της μετανάστευσης, επιχειρούν να ενώσουν τις κινηματογραφικές παραδόσεις με τις προσδοκίες των θεατών από μια νέα γενιά κινηματογραφιστών.

- Ένα τραγικό συμβάν επηρεάζει τη ζωή διάφορων ανθρώπων σε μια μικρή πόλη του Μέιν.
- Πολλοί γνωστοί ηθοποιοί κάνουν το πέρασμά τους από την ταινία, όπως ο Τζον Σλάτερι από το *Mad Men*, η Έμι Μόρτον από το *Up in the Air* και η καρατερίστα Μάργκο Μάρτιντεϊλ, την οποία έχουμε δει σε αμέτρητες ταινίες και αμερικανικές σειρές.
- Η ταινία χρηματοδοτήθηκε με τη συμβολή του Ινστιτούτου Sundance, του San Francisco Film Society και του Σουηδικού Ινστιτούτου Κινηματογράφου. Είναι η πρώτη ταινία του Λανς Έντμαντς.
- Ο διευθυντής φωτογραφίας της ταινίας, Τζόντι Λι Λάιπς, είναι υπεύθυνος και για τη φωτογραφία του *Μάρθα Μάρσι Μεί Μαρλίν*, καθώς και πολλών άλλων ανεξάρτητων ταινιών.

ΙΧΝΗ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

Λανς Έντμαντς

ΚΕΛΙ ΑΠΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Διέγο Κεμάδα-Διές

- Η ταινία *Κελί από χρυσάφι* είναι η ιστορία τριών εφήβων που μεταναστεύουν από τη Γουατεμάλα στις Ηνωμένες Πολιτείες, μέσω Μεξικού. Σ' αυτό το δραματικό ταξίδι, πρέπει να αντιμετωπίσουν την απώλεια της αθωότητάς τους.
- Ο Διέγο Κεμάδα-Διές έχει δουλέψει στο παρελθόν με τους Κεν Λόουτς, Αλεχάνδρο Γκονσάλες Ινιαρίτου και Σπάλικ Λι. Για τον πρώτο, λέει ότι δούλεψε σε τρεις ταινίες του (*Γη κι ελευθερία*, *Το τραγούδι της Κάρλα* και *Ψωμί και τριαντάφυλλα*), έμαθε έτσι τη μέθοδό του, και επηρέαστηκε σημαντικά απ' αυτόν.
- Ο σκηνοθέτης γύρισε την ταινία με χρονολογική σειρά, έτσι ώστε οι ηθοποιοί να ανακαλύπτουν την ιστορία κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Δεν γνώριζαν τι θα ακολουθούσε την επόμενη μέρα. Αυτό κάνει και τις ερμηνείες τους τόσο φυσικές!

ΤΟΥ ΠΑΝΩ ΚΟΣΜΟΥ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ο ηλικιωμένος Ελάδιο ζει μόνος του στο ρημαγμένο του εργοστάσιο, φτιάχνοντας και διακινώντας ένα ποτό, που το ονομάζει το «ποτό του Διαβόλου».

Βγαλμένο από το παρελθόν της χιλιανής ιστορίας, το όνομα του ποτού προκύπτει από την εποχή που έδιναν στους 18χρονους στρατιώτες ένα μείγμα από αλκοόλ και μπαρούτι που τους έκανε ατρόμητους στους πολέμους.

Ο πρωτοεμφανιζόμενος Χιλιανός σκηνοθέτης αφηγείται με λιτότητα την εσωτερική σύγκρουση μιας οικογένειας τριών γενεών.

Συνέντευξη στην Dumitrita Pacicovschi

Η κάμερα στην ταινία σας, αεικίνητη, παραπέμπει στην αισθητική ενός ντοκιμαντέρ. Για ποιον λόγο;

Επιλέξαμε να γυρίσουμε την ταινία σε στυλ ντοκιμαντέρ γιατί θέλαμε να δημιουργήσουμε συνθήκες που θα επέτρεπαν τον αυτοσχεδιασμό των ηθοποιών, τον οποίο ενθαρρύνσαμε στις πρόβες. Η κάμερα παίζει το ρόλο του ουδέτερου παρατηρητή, σαν σιωπηλός «εκτός πεδίου» χαρακτήρας της ταινίας. Εάν μας ενδιέφερε περισσότερο η «καλλιέργεια»,

δεν θα μπορούσαμε να δουλέψουμε τόσο ελεύθερα με τους ηθοποιούς στο γύρισμα, αφού θα έπρεπε να γίνουν όλα με μεγαλύτερη ακρίβεια, περισσότερη σχολαστικότητα, με πιο περιορισμένη κίνηση και με λιγότερο χώρο.

Χρησιμοποιείτε στοιχεία που θα τα λέγαμε «του παραλόγου», που σε πολλές περιπτώσεις αφήνουν μετέωρες κάποιες σκηνές – είναι κωμικές ή είναι δραματικές; Τι επιδίωκατε επιλέγοντας αυτόν τον τρόπο;

Αυτός είναι ο τρόπος που σκέπτομαι ως Χιλιανός. Στην κοινωνία μας ή, τουλάχιστον, σ' ένα τμήμα της, πολύ συχνά, γίνονται μάρτυρας παράλογων γεγονότων, ενδέχεται κιόλας να συμμετάσχετε σ' αυτά. Σε μας μοιάζει σαν κάτι φυσιολογικό, ενώ δεν είναι. Μπορείς να μιλήσεις για μικρές δόσεις παραλογισμού, ή και όχι και τόσο μικρές, σε δημόσια πράγματα όπως η πολιτική ή και στην καθημερινότητα. Είναι παντού και είναι μέρος της ιδιοσυγκρασίας μας. Πιστεύω, επίσης, ότι έχει να κάνει με τη μελαγχολία, που την αντιλαμβανόμαστε σαν «χαρά της λύπης», όπως κάποτε είπε ο Ραούλ Ρουίς. Η μελαγχολία είναι χαρακτηριστικό της Χιλής. Οι κωμικοτραγικές σκηνές δεν γίνονται σκόπιμα για να περιγράψουν κάτι συγκεκριμένο, αντικατοπτρίζουν απλώς αυτό που είμαστε, τη φυσικότητα των συνναστροφών μας. Φαίνεται να είναι λίγο προσποιητό, αλλά σ' αλήθεια είναι μια λεπτομέρεια του διαφορετικού τρόπου ζωής μας.

Ακολουθώντας την παραδοσιακή συνταγή, ο νεαρός Χαβιέ, ένα από τα κεντρικά πρόσωπα της ταινίας σας, ανακατεύει μπα-

ρούτι με αλκοόλ, ώστε να αποκτήσει δύναμη για να βοηθήσει τον παππού του, Ελάδιο. Είναι, προφανώς, μια συμβολική σκηνή. Τι, στην πραγματικότητα, συμβολίζει;

Ο Χαβιέ αντιλαμβάνεται ότι η επιχείρηση του Ελάδιο έχει τελειώσει, δεν έχει λόγο ύπαρξης σε μια κοινωνία που δεν έχει ανάγκη τα προϊόντα της. Θα ήθελε βέβαια να μην είναι έτσι, για να μην πληγωθεί ο παππούς. Γι' αυτό επιχειρεί να μιμηθεί τη μυθική συνταγή, εμμέσως πιστεύει ότι ο παππούς θα καταλάβει ότι τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ταυτόχρονα, όμως, ο συμβολισμός αφορά και τον ίδιο, η πράξη του υπαινίσσεται ότι το μέλλον δεν υπάρχει για κανέναν αν δεν ενσωματώνει στη ζωή του τα χαρακτηριστικά του παρελθόντος του, του προσωπικού και του ιστορικού παρελθόντος, ως παράγοντα αυτογνωσίας. Ο Χαβιέ αντιλήφθηκε ότι η ζωή του χρειάζεται αλλαγές, ιδίως όταν έμαθε την ιστορία του παππού του. Ο μύθος για το «ποτό του διαβόλου» ξεκινάει από τον πόλεμο του Ειρηνικού, μεταξύ Χιλής, Περού και Βολιβίας. Ο μύθος λέει ότι οι νεαροί στρατιώτες της Χιλής έπιναν πυρίτιδα μαζί με αλκοόλ για να αποκτήσουν περισσότερο κουράγιο και ορμητικότητα, προκειμένου να είναι πιο αποτελεσματικοί στον πόλεμο. Με αυτή τη λογική, η απόπειρα του Χαβιέ μπορεί μεταφορικά να σηματοδοτεί την αλλαγή, ώστε ν' αποκτήσει δύναμη να φύγει από αυτή την κατάσταση και να ξεκινήσει κάτι νέο.

Η πώληση του ποδηλάτου έχω την εντύπωση ότι επισφραγίζει την οριστική απομάκρυνση του Ελάδιο από την οικογένειά του και το παρελθόν του... 'Η, τελικά, μ'

αυτό τον τρόπο παραδίνεται ο ίδιος στη μοίρα του;

Η αλήθεια είναι ότι η πώληση του ποδηλάτου δεν λύνει το οικονομικό πρόβλημα του Ελάδιο, αν και έχει ανάγκη τα χρήματα λόγω της επερχόμενης κατάρρευσης της επιχείρησής του. Πουλιάει το ποδήλατό του για κάποιον άλλο λόγο, που περισσότερο έχει να κάνει με τα συναισθήματα και τις αναμνήσεις από την οικογένειά του. Σε κάποιο σημείο της αφήγησής μου, ο Ελάδιο λέει στον Χαβιέ ότι συνήθιζε να πηγαίνει μ' αυτό το ποδήλατο στην παραλία μαζί με την πρώην σύζυγό του, όταν ήταν νέοι, στην αρχή της σχέσης τους. Εδώ και καιρό, όμως, το ποδήλατο μένει αχρησιμοποίητο. Στην τελευταία επίσκεψη του Χαβιέ στην οικογένειά του, ρωτά με ενδιαφέρον τον Ελάδιο για το ποδήλατο, αυτός όμως αρνείται να του δώσει πληροφορίες, γιατί δεν θέλει να τον φέρει κοντά στο παρελθόν και στις προσωπικές αναμνήσεις του. Όταν ο Χαβιέ αφήνει τον Ελάδιο, το ποδήλατο είναι το τελευταίο σύμβολο που απομένει, η τελευταία ανάμνηση που κρατά από την οικογένειά του. Δεν ξέρουμε τι θα συμβεί με τον Ελάδιο και ποια ακριβώς χαρακτηριστικά θα έχει η επερχόμενη, μοιραία, «αναπόφευκτη» κατάσταση που θα αντιμετωπίσει. Γνωρίζουμε, όμως, με σιγουριά ότι αποφάσισε να κόψει τους δεσμούς του με τον Χαβιέ και την οικογένειά του. Και γι' αυτόν, η πράξη του έχει συμβολική σημασία. Η επιλογή του, τώρα, να ζήσει απολύτως απομονωμένος στο τέλος, στην πραγματικότητα ορίζει την επιλογή του να απορρίψει το παρελθόν του, ορίζει δηλαδή την επιθυμία του να ξεχάσει. Στη συγκρότηση των ανθρώπων, όπως έχει σημασία η μνήμη, έχει και η λήθη.

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ #2

Η εγκληματικότητα, η κρίση της πολυπολιτισμικότητας των δυτικών κοινωνιών, οι άνθρωποι στη δίνη της πολιτικής, οι κατευθύνσεις της σεξουαλικότητας, η ανοχή του διαφορετικού είναι μερικά από τα πολιτικά και τα κοινωνικά ζητήματα που αναδεικνύει το πρόγραμμα των Ανοιχτών Οριζόντων – εκεί όπου μπορεί κανείς να συναντήσει από πειραματικές γραφές μέχρι γουέστερν!

ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΑ

Μίκαιλ Νόερ

ΤΑΞΙΔΙΣΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΟ

Σε μια υποβαθμισμένη περιοχή της Κοπεγχάγης, με υπόβαθρο παραβατικότητας, εισβάλλει το οργανωμένο έγκλημα - ένας κόσμος ναρκωτικών, βίας και πορνείας. Η νέα κατάσταση αλλάζει άρδην τις ισορροπίες. Υπάρχει, λοιπόν, διαβάθμιση και στη εγκληματική δραστηριότητα;

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Κόλια

Όπως και στην προηγούμενη ταινία σας, το R, έτσι και στο Βορειοδυτικά εισβάλλετε στον σκοτεινό κόσμο ανθρώπων που ζουν εκτός νόμου. Τι σας ελκύει σε τέτοιους χαρακτήρες, όταν πρόκειται για σινεμά;

Μου αρέσει να κάνω ταινίες είδους με θέμα το έγκλημα, επειδή βλέπω τους εγκληματίες όμοια με τους αναρχικούς της κοινωνίας – υπό την έννοια ότι δεν προσαρμόζονται στην κοινωνία, αλλά η κοινωνία πρέπει να προσαρμο-

στεί σε αυτούς. Επομένως, το έγκλημα είναι ένας καλός τρόπος προκειμένου να κάνω ένα σχόλιο για την κοινωνία. Ωστόσο, να διευκρινίσω ότι είναι ιδιαίτερα σημαντικό για εμένα οι ταινίες μου να μη θεοποιούν ή να μην ωραιοποιούν το έγκλημα.

Πώς η πρότερη ενασχόλησή σας με το ντοκιμαντέρ επηρεάζει τις ταινίες μυθοπλασίας σας;

Κάνω ενδελεχή έρευνα, με στόχο να κάνω την ταινία μου να μοιάζει με την πραγματικότητα.

Πόσο εύκολο ήταν να σκηνοθετήσετε τους πρωταγωνιστές της ταινίας – ερασιτέχνες ηθοποιούς και μάλιστα αληθινά αδέρφια; Ποια είναι τα πλεονεκτήματα και ποια τα μειονεκτήματα τού να δουλεύει κανείς με ερασιτέχνες ή με επαγγελματίες ηθοποιούς; Λατρεύω να δουλεύω με ερασιτέχνες ηθοποι-

ούς, αλλά ουσιαστικά δεν βλέπω τη διαφορά ανάμεσα σε έμπειρους και ερασιτέχνες: όλοι πρέπει να βρουν το δρόμο τους στην καρδιά του χαρακτήρα. Επίσης, πάντα προσπαθώ να αναγάγω τους ηθοποιούς αλλά και τη διαδικασία της κινηματογράφησης, σε ένα προσωπικό ταξίδι. Γι' αυτό και κάτι τέτοιο λειτουργεί θαυμάσια όταν έχω να κάνω με πραγματικά αδέρφια, επειδή ήδη έχουν ξεκινήσει μαζί ένα κοινό ταξίδι.

ΞΕΝΟΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΞΕΝΟΥΣ

Στην δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του, μέσα από την ιστορία της σχέσης ενός πενηντάρη άντρα κι ενός νεαρού αγοριού από την ανατολική Ευρώπη, ο Γάλλος σκηνοθέτης μιλά χωρίς ηθικολογίες και πολιτική ορθότητα για τις σχέσεις που διαμορφώνει στις δυτικές κοινωνίες η εκτεταμένη μετανάστευση. Ο σκηνοθέτης που έχει υπογράψει στο παρελθόν το *Les Revenants* και τα σενάρια των ταινιών του Λοράν Καντέ, μεταξύ των οποίων και το βραβευμένο με τον Χρυσό Φοίνικα, *Ανάμεσα στους Τοίχους*, αναμετρείται με ένα μείζον πρόβλημα των δυτικών κοινωνιών: το μεταναστευτικό και την πολυπολιτισμικότητα.

Συνέντευξη στον Γιώργο Κρασσακόπουλο

ΑΓΟΡΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ

Ρομπέν Καμπιγιό

Πέρασαν αρκετά χρόνια από την πρώτη σας ταινία. Κι αν στο μεταξύ γράψατε μερικά εξαιρετικά σενάρια, αναρωτιόμουν γιατί χρειάστηκε τόσο καιρός για να επιστρέψετε στη σκηνοθεσία.

Δούλενα ένα σενάριο για δύο χρόνια, ξεκινώντας αμέσως μετά το *Les Revenants*, αλλά όταν το τελείωσα ανακάλυψα ότι δεν ήθελα πια να το γυρίσω. Ίσως αν δεν δούλενα με τον Λοράν Καντέ στο *Ανάμεσα στους Τοίχους* να το είχα ξαναγράψει, αλλά σαν να μη με ενδιέφερε πια. Δεν εξαφανίστηκε εντελώς, όμως. Κάποια από τα θέματα εκείνου του σεναρίου επιβιώνουν στα *Αγόρια*: η σχέση του σεξ με το χρήμα, η υπερδεμένη ατμόσφαιρα μεταξύ επιθυμίας και απειλής.

Η ατμόσφαιρα μεταξύ επιθυμίας και φόβου, αγάπης και ανάγκης, ερωτικής επιθυμίας και οικονομικής συναλλαγής δίνει τον τόνο

στο φιλμ. Και οι ηθοποιοί σας παίζουν μεγάλο ρόλο στο χτίσιμο αυτής της ατμόσφαιρας. Πώς δουλεύετε με τους ηθοποιούς;

Για τον βασικό ρόλο του Ντανιέλ, ο Ολιβιέ Ραμπουρντέν θα έπρεπε να πετύχει μια καλή ισορροπία ανάμεσα στην αδυναμία, την επιθυμία και την τόλμη. Έμοιαζε δύσκολο, αλλά όλα βρήκαν την θέση τους στο γύρισμα, ακόμη κι αν δεν είχαμε προγραμματίσει σχεδόν τίποτα. Μπροστά στον Μάρεκ, ήθελα να αντιδρά «με τον τρόπο που μπορούσε», όπως θα έκανε στην κίνηση ενός αντιπάλου σε ένα παιχνίδι σκάκι, όπου δεν θα ήξερε τι να περιμένει. Ο Κίριλ Εμελιάνοφ που υποδύεται τον Μάρεκ είναι ενστικτώδης ηθοποιός, το πώς κατόρθωσε να χτίσει τον χαρακτήρα του στη διάρκεια του γυρίσματος παραμένει μυστήριο για μένα. Δεν μιλάει ούτε αγγλικά ούτε γαλλικά, οπότε η επικοινωνία ανάμεσα στους δυο ηθοποιούς ήταν δύσκολη, αλλά το ότι γυρίσαμε με δυο ψηφια-

κές κάμερες τούς επέτρεψε να βρουν οι χαρακτηρισμούς τους έναν δικό τους τόπο. Με εξέπληξε η τρυφερότητα που είχαν οι δυο τους στις ερωτικές σκηνές. Ήταν λες και η ιστορία είχε μια δική της δυναμική και λογική. Για τον χαρακτήρα του Αφεντικού, ζήτησα από τον Ντανιέλ Βορόμπιεφ, έναν εξαιρετικό ηθοποιό, να συμπεριφέρεται σαν τον Πίτερ Παν με τα χαμένα του παιδιά. Ταξιδεύει στις χώρες της Ευρώπης σαν να θέλει να ξεφύγει από τον χρόνο. Δεν θέλει να γεράσει σαν τον Ντάνιελ ούτε να ριζώσει πουθενά. Ξεχνάμε ότι το να είσαι κλέφτης, ή ληστής, είναι ένα παιδικό όνειρο. Ακριβώς γι' αυτό το Αφεντικό μπορεί να είναι την ίδια στιγμή φιλικός και απειλητικός. Γιατί είναι ένα ατίθασο, χαμένο παιδί.

Πόσο προσωπική και πόσο πολιτική είναι η ταινία σας;

Με ενδιέφεραν πάντα οι συχνά αντικρουόμε-

νες σχέσεις ανάμεσα στο προσωπικό και το συλλογικό. Το προσωπικό συνδέεται συνήθως με το ρομάντζο, την μυθοπλασία, και το συλλογικό με την πολιτική ή τα ντοκιμαντέρ. Στην προηγούμενη ταινία μου προσπάθησα να δείξω πως ο θάνατος θεωρείται περισσότερο ένα προσωπικό ζήτημα ακόμη κι αν είναι μια κοινή, συλλογική εμπειρία στην κοινωνία μας. Εδώ, ο κεντρικός χαρακτήρας θέλει να ζήσει μια προσωπική εμπειρία με τον Μάρεκ, σαν να υπήρχαν οι δυο τους έξω από την κοινωνία μας. Αλλά, στην πραγματικότητα, πρέπει να αντιμετωπίσει την βία του κόσμου, κάτι που αντιπροσωπεύει η ομάδα των χωρίς χαρτιά μεταναστών που εισβάλλουν στο διαμέρισμά του. Ο Ντάνιελ γίνεται «ξένος» εξαιτίας αυτών των απρόσκλητων επισκεπτών του. Ξένος στον ίδιο τον εαυτό του. Κάτι που είναι την ίδια στιγμή απειλή αλλά και ευκαιρία γι' αυτόν. Μια υπόσχεση αλλαγής.

ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Κρις Έσκα

Το γουέστερν, το κατά Αντρέ Μπαζέν, απόλυτο αμερικανικό κινηματογραφικό είδος, δεν εξακολουθεί να εμπνέει μόνο το Χόλιγουντ αλλά και το ανεξάρτητο αμερικανικό σινεμά. Πώς; Ο Κρις Έσκα έχει τις απαντήσεις.

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Κόλια

Γιατί επιλέξατε τη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο και τη δουλειά εν προκειμένω, ως φόντο της ταινίας σας;

Καθώς πλησίαζε η επέτειος για τα 150 χρόνια από τον αμερικανικό Εμφύλιο, συγκινήθηκα από τις ιστορίες για τους αγώνες και τις θυσίες που οδήγησαν στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Σκέφτηκα όμως και την γκριζα περίοδο μετά τη δουλειά και τα περισσότερα από 100 χρόνια δυσκολιών που αντιμετώπισαν οι Αφροαμερικανοί στις ΗΠΑ. Μ' ενδιέφερε να δείξω κάτι που σπάνια αποτυπώνεται σε ταινία. Επιπλέον, πάντοτε προσπάθησα να βρω το κατάλληλο σκηνικό και τους χαρακτήρες, για να ρίξω φως σε θέματα και συναισθήματα που με ενδιαφέρουν – ακόμη κι αν οι χαρακτήρες αυτοί είναι ξένοι προς εμένα. Επίσης, σε όλες τις ταινίες μου διερευνώ τη σημασία των παρένθετων οικογενειών, την ανάγκη να συνδεόμαστε μεταξύ μας σε έναν κόσμο που διαρκώς οδεύει σε ολοένα και μεγαλύτερη απομόνωση. Στην ταινία μου, το επιμύθιο της δουλείας, το χάος του πολέμου και το ερημωμένο περιβάλλον, όλα οδηγούν τους χαρακτήρες σε ένα χωνευτήρι μέσα στο οποίο πρέπει να

πλησιάσουν ο ένας τον άλλο και να πάρουν κρίσιμες αποφάσεις.

Ποιο είναι το πρωταρχικό μήνυμα που επιθυμείτε να στείλετε στο κοινό μέσα από την ταινία σας;

Ελπίζω η ταινία να ενθαρρύνει τους θεατές να επανεκτιμήσουν την πορεία της ζωής τους και να αναρωτηθούν το εξής: «Άραγε κάνω πραγματικά το καλύτερο για μένα και τους ανθρώπους για τους οποίους νοιάζομαι; Ή απλά ακολουθώ τους κοινωνικούς κανόνες και ακούω αυτό που μου λένε οι άλλοι να κάνω;».

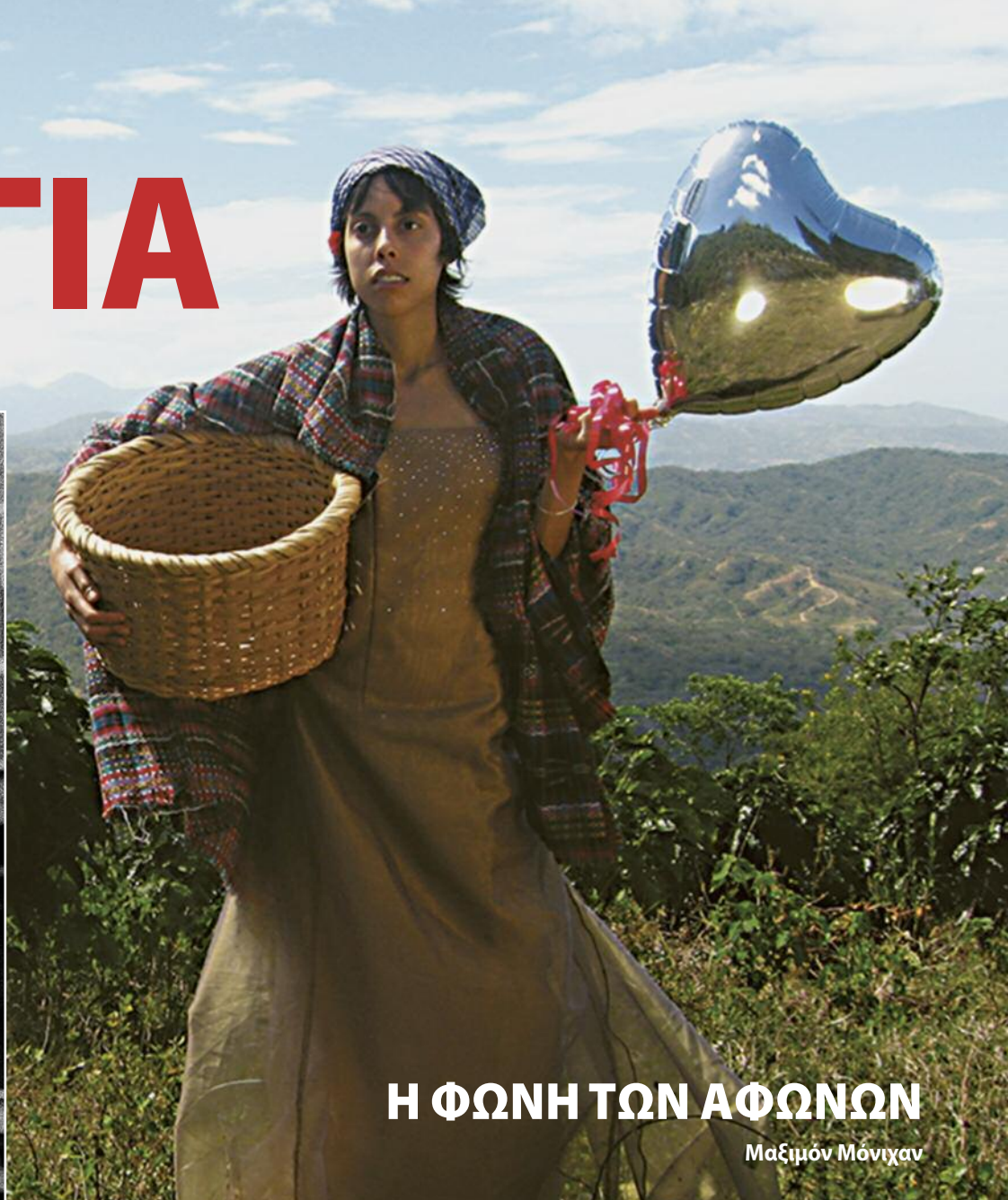
Η ταινία βασίζεται κατά πολύ και στις ερμηνείες των τριών πρωταγωνιστών σας (σ.σ. ο Τίσουαν Σκοτ απέσπασε βραβείο ερμηνείας πρωτοεμφανιζόμενου στο φεστιβάλ SXSW). Πώς δουλεύετε με τους ηθοποιούς;

Διαφορετικά με τον καθένα. Με τους πρωτάρηδες, είμαι πολύ συγκεκριμένος στην παραμικρή τους κίνηση, προκαθορίζω ακόμη και το πού θα κάνουν παύση σε μια ατάκα. Με τους πιο έμπειρους θεατρικούς ηθοποιούς, δημιουργούμε μια πιο χαλαρή ατμόσφαιρα, ενώ με τους τηλεοπτικούς εμπιστευόμαστε απόλυτα την ιστορία, προκειμένου να προσελκύσουμε την προσοχή του κοινού.

Τι είδους ικανοποίηση σας δίνει ο ανεξάρτητος κινηματογράφος;

Η μεγαλύτερη ανταμοιβή είναι οι δεσμοί που δημιουργούμε με τους θεατές και το ότι ακούμε πώς οι ταινίες επηρέασαν τους ίδιους και τις ζωές τους.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΦΩΝΩΝ

Μαξιμόν Μόνιχαν

Ο Μαξιμόν Μόνιχαν μεγάλωσε πάνω σε μια σανίδα και τέσσερις ρόδες, βαθιά μέσα στην κουλτούρα του σκέιτ, που τη δεκαετία του 1990 αφορούσε μόνο τους «απόκληρους, τα παιδιά που δεν χωρούσαν πουθενά, παράξενους τύπους που ήθελαν να είναι δημιουργικοί με έναν επικίνδυνο, παραβατικό τρόπο», όπως λέει. Τέτοιες φιγούρες βρίσκουν τη δική τους φωνή στην πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, ένα ασπρόμαυρο φιλμ χωρίς διαλόγους κι αποχρώσεις του γκριζου, που κάνει την ευρωπαϊκή του πρεμιέρα στο 54ο Φεστιβάλ.

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

Πώς επηρέασε η σχέση σας με το σκέιτ τον τρόπο που κάνετε σινεμά;

Λένε πως μου έμαθε σινεμά το σκέιτ. Γυρίζοντας βίντεο για σκεϊτάδες (κάτι που είναι πολύ σημαντικό γι' αυτούς, μια που άλλοι μηχανισμοί προώθησης έχουν κατά καιρούς υποβαθμίσει το σκέιτ σ' ένα ακόμη άθλημα), έμαθα να χειρίζομαι κάμερα, να μοντάρω, να συνθέτω, κ.λπ. Επίσης, μου χάρισε την αυτοπεποίθηση πως μπορώ να είμαι τόσο καλός στο αντικείμενο, όσο άλλοι νέοι σκηνοθέτες που πληρώνουν περιουσίες σε σχολές κινηματογράφου. Και πιο συγκεκριμένα, σε ό,τι αφορά τη *Φωνή*, μου έμαθε πως να γυρίζω παράνομα – χωρίς άδεια, ασφάλιση ή συμβιβασμούς, με ελεύθερο βλέμμα προς την εξουσία. Κάποτε, η κουλτούρα του σκέιτ ήταν μια κουλτούρα εναντίωσης. Σήμερα, βέβαια, με όλες αυτές τις πρωτοβουλίες των εταιρειών, οι περισσότεροι σκέιτερς μοιάζουν να έχουν το δικό τους σπόν-

σορα, με όλα αυτά τα ιστορικά ποτά που πίνουν και τις μάρκες στα γελοία κοστούμια που φορούν.

Στη δεκαετία του 1920, η έλευση του ήχου είχε σηκώσει κύμα αντιδράσεων και συζητήσεων για το «τέλος του κινηματογράφου». Εσείς πάλι, με την ταινία σας, προτείνετε μια εντελώς διαφορετική προσέγγιση, όπως λέτε. Τι πιστεύετε για τους αλληπάλληλους «θανάτους» του μέσου;

Φοβόμαστε πως οι ζωές μας είναι κενές νοήματος, αλλά φοβόμαστε και τις αλλαγές, κι έτσι έχουμε εμμονή με το θάνατο. Είναι φυσιολογικό, και γι' αυτό λέμε διαρκώς πως τα πράγματα «πεθαίνουν». Είναι όμως ανόητο, τα μέσα δημιουργίας δεν «πεθαίνουν» τόσο εύκολα. Για να αναστήσεις τα λεγόμενα «νεκρά» μέσα, αρκεί να τα αξιοποιήσεις. Προσωπικά, μ' ενδιαφέρει περισσότερο η συζήτηση

για τον λεγόμενο «εκδημοκρατισμό» του κινηματογράφου στην ψηφιακή εποχή, όλο αυτό το παιχνιδάκι με τις φτηνές κάμερες και το εύκολο μοντάζ, που οδηγεί στην αντίληψη πως οποιοσδήποτε μπορεί να γίνει σκηνοθέτης. Δεν συμφωνώ καθόλου. Η σκηνοθεσία παραμένει προνόμιο μιας ελίτ. Το γύρισμα μιας ταινίας είναι μπελάς, κι όσο μικρότερο μπάτζετ έχεις, τόσο μεγαλύτερα προβλήματα θ' αντιμετωπίσεις. Γι' αυτό μου τη δίνουν αυτές οι αηδίες, πως τάχα τώρα όλα είναι «δίκαια». Δεν θα γυρίζαμε την ταινία αν το συνεργείο δεν απαρτιζόταν από φίλους που, αν και άνεργοι, δέχτηκαν να δουλέψουν αφιλοκερδώς. Α, κι η κάμερα ήταν κλεμμένη.

Η Φωνή παρουσιάζεται ως βωβή ταινία, αλλά στην μπάντα του ήχου περιλαμβάνονται πολλά διηγητικά και μη-διηγητικά στοιχεία. Δεν νομίζετε πως στο σημερινό, οπτικοκεντρικό πολιτισμό μας λίγοι παρατηρούν τον ήχο στο σινεμά;

Σίγουρα ο ήχος υποσκελίζεται. Αλλά νομίζω πως περισσότερο ο ήχος και η εικόνα είναι στοιχεία στενά συνδεδεμένα – δύσκολα φαντάζεται κανείς το μεν χωρίς το δε. Στη *Φωνή* θέλαμε να πετύχουμε κάτι παράδοξο, να δείξουμε πόσο σημαντικός είναι ο ήχος, στερώντας τον από το κοινό, αντικαθιστώντας τον με μια εντύπωση του ήχου, με δονήσεις που προσομοιάζουν, όσο το δυνατόν, με τις συχνότητες που πιάνουν οι κωφοί. Για να το πετύχουμε αυτό, όμως, έπρεπε να είμαστε σίγουροι πως η ταινία θα λειτουργούσε, θα μπορούσε δηλαδή κανείς να την παρακολουθήσει, και με τον ήχο στο OFF. Αυτός ήταν ο

μόνος τρόπος για να μπορέσει να απομονώσει (και να εκτιμήσει) ο θεατής και τις δύο αισθήσεις.

Οι τίτλοι αρχής της ταινίας σας μού θύμισαν την αρχή του Αινίγματος του Κάσπαρ Χάουζερ, όπου ο Χέρτζογκ παραθέτει ένα κομμάτι από τον Βόιτσεκ του Μπίχνερ: «Δεν ακούτε αυτήν τη φοβερή κραυγή γύρω σας που ονομάζεται σιωπή;»...

Είναι απίστευτο που το αναφέρετε! Ο Σόχο, ο μοντέρ μας, είχε προτείνει να βάλουμε ένα μότο στην αρχή, κάτι σαν: «λοιπόν, για την υπόλοιπη μιάμιση ώρα θα καταλάβετε τι εστί να είσαι κωφός». Έτσι έψαχνα ασταμάτητα, αν και με μισή καρδιά, την τέλεια ατάκα, κάτι που θα μπορούσε να αποδώσει αυτήν την αντίθεση σιωπής και ήχου. Ωστόσο, τα περισσότερα διάσημα μότο περί του θέματος δεν έχουν ίχνος ποιητικότητας. Τότε, ο πιο παλιός μου φίλος στον κόσμο, ο Πίτρε, μού πρότεινε τη ρήση του Μπίχνερ. Κι ενθουσιάστηκα, νόμισα πως η αναζήτηση είχε τελειώσει. Ωσπου τον ρώτησα: «πώς σου 'ρθε». Κι απάντησε, «α, είναι στο ξεκίνημα εκείνης της ταινίας με τον τρελάρα, τον Μπρούνο Σ.». Δεν θα μπορούσα λοιπόν να τα βάλω με τον Χέρτσογκ...

Υπάρχουν περιπτώσεις που η σιωπή ακούγεται πιο δυνατά απ' τα λόγια;

Έτσι νομίζω. Όταν έχεις την ανάγκη ν' ακούσεις κάτι και δεν ακούς τίποτα, όπως όταν μαλώνεις με κάποιον που αγαπάς, ή όταν περιμένεις για σημαντικά νέα – σε τέτοιες στιγμές η σιωπή μπορεί να γίνει εκκωφαντική. Και κάτι τέτοιο είναι στους στόχους της ταινίας μας.

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣΤΑ

ΟΤΑΝ ΣΕ ΕΙΔΑ

Ανμαρί Τζασίρ

Το Παλαιστινιακό είναι ένα ζήτημα με το οποίο η ελληνική κοινή γνώμη ταυτίζεται, λίγοι όμως γνωρίζουν στοιχεία για την ιστορία της Παλαιστίνης και, με ακρίβεια, το πολιτικό πρόβλημά της. Μια όψη μέρους αυτής της ιστορίας δίνει η πρώτη Παλαιστίνια κινηματογραφίστρια που μεταφέρει τους θεατές στην Ιορδανία το 1967, όταν χιλιάδες πρόσφυγες από την Παλαιστίνη πέρασαν τα σύνορα και κατέλυσαν σε «προσωρινά» στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ανάμεσά τους, κι ο 11χρονος Τάρεκ με τη μητέρα του, σε μια ευαίσθητη περίοδο της ζωής του, στη δίνη ενός προβλήματος με μια εύθραυστη πατρίδα.

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Κόλια

Ποιες είναι οι απόψεις σας για το μέλλον της Παλαιστίνης, τις ιστορίες των κατοίκων της οποίας αφηγείστε τόσο ζωντανά στην ταινία σας;

Είμαι άνθρωπος που ελπίζει, ακόμη κι όταν τα πράγματα είναι δυσοίωνα. Γι' αυτό και έκανα το *Όταν σε είδα*: γιατί αγαπώ και θαυμάζω το ανθρώπινο πνεύμα και ξέρω πως ό,τι κι αν γίνει, οι άνθρωποι που αγαπιούνται μεταξύ τους και που ονειρεύονται, θα βρουν το δρόμο τους. Μιλώντας με πολιτικούς όρους, η κατάσταση στην Παλαιστίνη δεν θα μπορούσε να ήταν χειρότερη, παρ' όλα αυτά, ο λαός της Παλαιστίνης έχει επιβιώσει για παραπάνω από εξήντα χρόνια, βρίσκοντας πάντα έναν τρόπο να ζει, να αγαπά και να δημιουργεί. Αισθάνομαι επίσης πως ό,τι κι αν γίνει, θα επιστρέψουμε στα σπίτια μας. Το τίμημα που πλήρωσαν αυτοί οι άνθρωποι ήταν βαρύ αλλά όσο έχουν ελπίδα οι Παλαιστίνιοι, όλοι θα πρέπει να έχουν ελπίδα.

Η ερμηνεία του πρωταγωνιστή σας, Μαχμούντ Ασφά, ο οποίος ζει σε καταυλισμό προσφύγων όπως και ο ήρωας που υποδύεται, είναι εκπληκτική. Μπορείτε να μας πείτε μερικά λόγια για εκείνον (πώς τον ανακαλύψατε, πώς δουλέψατε μαζί του);

Κάναμε μια τεράστια έρευνα για το κάστινγκ, τόσο στην Ιορδανία όσο και στην Παλαιστίνη, βλέποντας πάνω από 200 αγόρια, μέχρι που βρήκα τον Μαχμούντ. Μου έκλεψε την καρδιά από την αρχή. Η αλήθεια είναι ότι μοιάζει πολύ με τον χαρακτήρα που υποδύεται, τον Τάρεκ. Στη συνέχεια, περάσαμε αρκετούς μήνες δουλεύοντας μαζί με σκοπό να τον προετοιμάσουμε

για την ταινία. Οι γονείς του, πρόσφυγες από την Παλαιστίνη, μας στήριξαν πολύ σε όλο αυτό. Ήταν μια πολύ προσωπική ταινία για τον Μαχμούντ και τους δικούς του, όπως και για εμένα και τους υπόλοιπους συντελεστές της ταινίας. Ενώ βρισκόμασταν στην Ιορδανία, μπορούσαμε να δούμε την πατρίδα μας πάνω από τη συνοριακή γραμμή, αλλά δεν μας επιτρέπεται να πάμε εκεί. Όταν κάναμε τα γυρίσματα, ορισμένες φορές ήμασταν τόσο κοντά στα σύνορα και τη νύχτα μπορούσαμε να διακρίνουμε τα φώτα των παλαιστινιακών σπιτιών – αντιλαμβάνεστε πόσο έντονο ήταν όλο αυτό για εμάς.

Έχετε κερδίσει πολλά βραβεία. Το *Όταν σε είδα* είχε διακριθεί στο τμήμα Works in Progress της Αγοράς του 52ου ΦΚΘ, προτού ολοκληρωθεί ως ταινία. Τι σημαίνουν για εσάς προσωπικά τα βραβεία και πώς βοηθούν το έργο σας; Και τι σας λέει η συμμετοχή σας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Από την αρχή, η Ελλάδα και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης με στήριξαν πολύ. Ήδη από το ξεκίνημα, εντόπισαν το project στην αρχική του φάση και μας προσκάλεσαν να το παρουσιάσουμε στο τμήμα Crossroads της Αγοράς. Ήταν σημαντικό να έχουμε τη δυνατότητα να παρουσιάσουμε το project μας και να συναντήσουμε κι άλλους επαγγελματίες του χώρου. Στη συνέχεια, επιστρέψαμε για να παρουσιάσουμε την ταινία στο τμήμα Works in Progress

της Αγοράς. Αυτό έγινε σε ένα χρονικό σημείο-κλειδί για εμάς, καθώς είχαμε γυρίσει την ταινία, αλλά δεν είχαμε χρήματα για να την ολοκληρώσουμε. Ήμουν πολύ απογοητευμένη! Στην Ιορδανία τρέχαμε σαν τρελοί μόνο και μόνο για να βρούμε έναν υπολογιστή και να μοντάρουμε ένα rough cut για την προβολή στα Works in Progress. Όταν πήραμε το βραβείο του τμήματος, ήταν σαν ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα. Ξαφνικά μπορούσαμε να ολοκληρώσουμε την ταινία, καθώς χάρη στο βραβείο εξασφαλίσαμε υπηρεσίες post production από τις εταιρείες Graal και Kodak Cinelabs Greece. Ήρθαμε στην Αθήνα για να μείνουμε κανα δυο μήνες και τελικά μείναμε έξι! «Μετακομίσαμε» στην Graal, γνωρίσαμε υπέροχους ανθρώπους, δουλέψαμε με Έλληνα μοντέρ και καταλήξαμε να κάνουμε όλο το post production στην Ελλάδα, συνεργαζόμενοι με μια θαυμάσια ομάδα. Το κερασάκι στην όλη υπόθεση ήταν ότι γνωρίσαμε επίσης και τον Έλληνα συμπαραγωγό μας, την εταιρεία Faliro House, και όχι μόνο νιώσαμε καλοδεχούμενοι στην Ελλάδα, αλλά επίσης βρήκαμε αυθεντικούς σινεφίλ που πρόσφεραν τόσα πολλά στο έργο μας. Τώρα λέμε ότι η Ελλάδα είναι το δεύτερο σπίτι μας, δεν θέλαμε να φύγουμε. Πάντα συγκινούμαι πολύ όταν σκέφτομαι πώς μια εύθραυστη χώρα υπήρξε τόσο γενναϊόδωρη και κατόρθωσε να σώσει μια τόσο «εύθραυστη» ταινία όπως η δική μας, η οποία προέρχεται από μια άλλη, επίσης εύθραυστη χώρα!

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΚΙΝΗΤΗ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

Συνέντευξη του Αλέξανδρου Αβρανά στην Ελένη Ανδρουτσοπούλου

Το πολυσυζητημένο *Miss Violence* του Αλέξανδρου Αβρανά, έχοντας ήδη αποσπάσει δύο σημαντικές διακρίσεις στο πρόσφατο φεστιβάλ Βενετίας – Αργυρό Λιοντάρι καλύτερης σκηνοθεσίας και Κύπελλο Βόλπι ανδρικής ερμηνείας για τον πρωταγωνιστή, Θέμη Πάνου– συνθέτει μια ρεαλιστική σπουδή για τη βία, δομημένη επάνω στα σκοτεινά μυστικά μιας οικογένειας.

Η ανάδειξη της ταινίας *Miss Violence* του Αλέξανδρου Αβρανά, ενός Έλληνα σκηνοθέτη, σε μείζον γεγονός του Φεστιβάλ Βενετίας, και τα δύο βραβεία που αποκόμισε, ήταν μια από τις πιο ευχάριστες εκπλήξεις του περασμένου καλοκαιριού. Στις συζητήσεις που ακολούθησαν, πολλοί μίλησαν για την επιβεβαίωση μιας τάσης, για ένα νέο ελληνικό κινηματογραφικό ρεύμα που διεισδύει κάτω από την ακίνητη επιφάνεια των δυτικών κοινωνιών, αναδεικνύοντας τους λόγους που τροφοδοτούν μια βία που, συχνά, εκφράζεται υποδόρια, στα έγκατα της ψυχής των ανθρώπων.

Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης παρουσιάζει το πολυσυζητημένο έργο του Αλέξανδρου Αβρανά, σε δύο προβολές, σήμερα 3 Νοεμβρίου, ώρα 20:30 στο Ολύμπιον, και αύριο, Δευτέρα 4 Νοεμβρίου, στις 22:00 στην αίθουσα Τώνια Μαρκετάκη. Με αυτή την ευκαιρία, συναντήσαμε τον βραβευμένο σκηνοθέτη και συνομιλήσαμε μαζί του, για την ταινία, τις θεματικές της, τη σχέση της με τα κοινωνικά δρώμενα στη χώρα μας και στο δυτικό κόσμο, αλλά και για τις συνθήκες της παραγωγής της, για το ρόλο σ' αυτή του Χρήστου Κωνσταντακόπουλου και για το ρόλο που έχουν να παίξουν οι ενεργοί και κοινωνικά ευαίσθητοι κινηματογραφιστές. Ολόκληρη η συνομιλία μας έχει ως εξής:

Η κεντρική ιστορία της ταινίας σας στηρίζεται σε αληθινά γεγονότα. Μιλήστε μας για την αρχική ιδέα σας, την επεξεργασία της και το πώς προσεγγίσατε το θέμα της ενδοοικογενειακής βίας.

Η κεντρική ιδέα της ταινίας βασίζεται σε μια πραγματική ιστορία που συνέβη στη Γερμανία το 2010. Εγώ την άκουσα στο Βερολίνο και είχα σοκαριστεί πολύ με την αυτοκτονία μικρών παιδιών, πράγμα που στην Αμερική συμβαίνει και από την ηλικία των 5 ετών. Κάνοντας έρευνα για τα αίτια, ανακάλυψα ότι σε γενικές γραμμές είναι τα ίδια: ενδοοικογενειακή βία, εκφοβισμός, καταπίεση. Ταυτόχρονα διαπίστωσα ότι τα παιδιά ήταν κακομαθημένα και μόλις τους έλεγες «όχι» αντιδρούσαν αυτοκτονώντας! Το θέμα της ενδοοικογενειακής βίας είναι μεγάλο και προσπάθησα να το κατανοήσω μέσα από μια μεγάλη έρευνα που πραγματοποιήσαμε με τον συνσεναριογράφο της ταινίας, Κώστα Περούλη. Προσπαθήσαμε να διερευνήσουμε γιατί οι άνθρωποι που βιώνουν τέτοιες καταστάσεις δεν ανοίγουν την πόρτα να φύγουν, κάτι το οποίο μεταφορικά το κάνουμε όλοι σε μια μεγαλύτερη οικογένεια που είναι η κοινωνία. Με αυτό το ερώτημα ξεκίνησα την ταινία – και δεν βρήκα σχεδόν ποτέ απάντηση. Πιστεύω ότι αυτό το «γιατί» το αισθάνεται ο θεατής. Η σκηνοθεσία βασίστηκε στην παραδοχή ότι, όταν ακούς μια ιστορία, ακούς πάντα ένα κομμάτι της αλήθειας. Αν πλησιάσεις άλλο πρόσωπο, ίσως να σου αφηγηθεί ένα άλλο κομμάτι της. Προσπαθώντας να ανα-

λύσω τη συγκεκριμένη οικογένεια, και γενικότερα την ελληνική οικογένεια, άντλησα πολλά στοιχεία από ιστορίες φίλων και γνωστών. Κι αυτό γιατί η ταινία δεν εμπεριέχει μόνο το ακραίο στοιχείο, αλλά και χαρακτηριστικά που υπάρχουν σε όλες τις ελληνικές οικογένειες. Πολλές φορές, πέρα από τις ακραίες περιπτώσεις, μέσα στο οικογενειακό κύτταρο δημιουργούνται ενοχικά σύνδρομα και κόμπλεξ, ενώ σημαντικό παράγοντα παίζει η ψυχολογική βία. Στη διάρκεια της έρευνας, συνάντησα πολλούς ανθρώπους και όλοι είχαν κάτι να μου αφηγηθούν. Πολλές σκηνές από την ταινία βασίζονται σε πραγματικά περιστατικά.

Το *Miss Violence*, λοιπόν, επιχειρεί να διεισδύσει ερμηνεύοντας κατά κάποιον τρόπο και την Ελλάδα της κρίσης; Αν ναι, υπό ποίο πρίσμα;

Όταν ξεκίνησα να γράφω το σενάριο της ταινίας, το 2010, η κρίση δεν ήταν μέσα στα ζητούμενα. Όμως είμαι ενεργός πολίτης, ζω στην Ελλάδα, κινούμαι στην Αθήνα και συναναστρέφομαι συμπολίτες μου, επομένως είναι φυσικό η κρίση να εισρέει πολύ ύπουλα μέσα στην ιστορία της ταινίας, χωρίς απαραίτητα να θέλω να κάνω μια ταινία για την κρίση. Πα' όλα αυτά, σε ορισμένες σκηνές, προσπαθώντας να προσδιορίσουμε τον έξω κόσμο και το κρατικό σύστημα, λάβαμε υπόψη μας τις συνθήκες που γέννησε η κρίση – η οποία, θεωρώ, είναι περισσότερο κρίση αξιών, κάτι που γίνεται πιο ορατό σε δύσκολες οικονομικές καταστάσεις.

Πώς συνεργαστήκατε με τους ηθοποιούς σας; Πώς προσεγγίσατε, επίσης, τα δύο παιδιά που ενσαρκώνουν βασικούς χαρακτήρες της ταινίας, πώς τα καθοδηγήσατε σκηνοθετικά;

Με τους ηθοποιούς κάναμε ενάμιση χρόνο πρόβες και, πριν ολοκληρωθεί η τελική μορφή του σεναρίου, είχα ήδη επιλέξει την Ελένη Ρουσσινού, τη Ρένη Πιττακή και τον Θέμη Πάνου. Στάθηκα τυχερός επειδή, τελικά, οι ηθοποιοί που επέλεξα ήταν οι ίδιοι που έπαιξαν στην ταινία. Ξεκινήσαμε να διαβάζουμε και να συζητάμε το σενάριο, και αποδείχθηκε πολύ σωστή διαδικασία καθώς υπήρχαν ενστάσεις για το στόρι της ταινίας τις οποίες έπρεπε να απαντήσω. Το σημαντικό είναι ότι μέσα από τη συστηματική και μεθοδική δουλειά που έγινε με τους ηθοποιούς, προσάρμοσα στοιχεία στο σενάριο και στους χαρακτήρες. Τα παιδιά δυσκολεύτηκα παρά πολύ να τα βρω κάνοντας οντισιόν, μέσω γνωστών αλλά και μέσω πρακτορείων. Θεωρούσα υποχρέωσή μου, η οικογένεια της ταινίας να παραπέμπει στην πραγματικότητα, κάτι που πιστεύω ότι το καταφέραμε. Ήμουν πολύ ειλικρινής με τα παιδιά. Τους εξήγησα περί τίνος πρόκειται και οι γονείς τους ήταν πολύ υποστηρικτικοί. Διάβασαν το σενάριο, το συζητήσαμε πολύ και αισθάνονταν ότι κάνουν κάτι καλό για τον κόσμο, οπότε σ' αυτό το πλαίσιο ήμασταν

ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΞΩΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, ΛΑΒΑΜΕ ΥΠΟΨΗ ΜΑΣ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΡΙΣΗ – Η ΟΠΟΙΑ, ΘΕΩΡΩ, ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΡΙΣΗ ΑΞΙΩΝ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΟΡΑΤΟ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

όλοι στραμμένοι στον ίδιο σκοπό. Τα παιδιά αποδέχτηκαν την ιστορία, παρασύρθηκαν από το γύρισμα και τη διαδικασία, καθώς όλοι στο συνεργείο ήταν εστιασμένοι σ' αυτά. Τους έκανε πολύ καλό που μιλήκαν σε μια διαδικασία δουλειάς που προϋποθέτει κάποια ευθύνη και την ίδια στιγμή καμία ευθύνη και όλο αυτό ήταν πολύ γλυκό.

Τι δυσκολίες αντιμετωπίσατε στην υλοποίηση της ταινίας, τόσο σε δημιουργικό επίπεδο όσο και στο επίπεδο της παραγωγής της;

Αυτό που κυρίως με ενδιέφερε ήταν να πείσω ότι η οικογένεια της ταινίας είναι αντλημένη από την πραγματικότητα, ότι υπάρχει δίπλα μας – ο χαρακτήρας του πατέρα, π.χ., είναι ο χαρακτήρας ενός προσώπου που το βλέπεις στο δρόμο και δεν καταλαβαίνεις τι κρύβει. Για μένα ήταν σημαντικό να αποκρύψω την πραγματική πλευρά του πατέρα και να τον δω με τα μάτια της κοινωνίας, την οποία ενδιαφέρει να είναι καλόβολος, ευγενικός και να δείχνει ότι ενδιαφέρεται για την οικογένεια. Η ταινία κινήθηκε σε έναν διπλό άξονα, καθώς η οικογένεια υποστηρίζει ότι ο χαμός του παιδιού οφείλεται σε δυστύχημα, ενώ ο θεατής ξέρεει ότι είναι αυτοκτονία. Αυτό, σε συνδυασμό με όσα συμβαίνουν στην εξέλιξη της ιστορίας μου, είναι ένα στοιχείο που κρατά σε εγρήγορση τον θεατή. Επιπλέον, η ταινία έχει στοιχεία αστυνομικού θρίλερ, καθώς συνεχώς εντείνεται το σασπένς – καταλαβαίνω, συνεπώς, εκείνους που χαρακτήρισαν την ταινία ως την άλλη πλευρά του Χίτσκοκ. Ως προς τη συνθήκη της παραγωγής, αν δεν ήταν ο Χρήστος Κωνσταντακόπουλος και η Faliero House η ταινία, απλώς, δεν θα είχε γίνει. Είχα αποταθεί σε διάφορους παραγωγούς οι οποίοι μου είχαν αρνηθεί, άλλοι γιατί δεν είχαν χρήματα, άλλοι γιατί έβρισκαν την ταινία πολύ σκληρή. Στη Faliero House έστειλα το σενάριο και τις προηγούμενες ταινίες μου και, χωρίς να τους ξέρω προσωπικά, μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, αξιοκρατικά, συμφωνήσαμε, με έναν επαγγελματισμό και μια συνέπεια που μου θύμιζε Ευρώπη. Ο επαγγελματισμός αυτός, νομίζω, απουσιάζει από την Ελλάδα.

Ποια είναι τελικά η *Miss Violence* και τι ρόλο πιστεύετε ότι παίζει η βία στη ζωή του σύγχρονου ανθρώπου;

Τελικά δεν ξέρω ποια είναι η *Miss Violence* και θέλω οι θεατές να δουν την ταινία και να το ανακαλύψουν. Η βία είναι εκεί. Και ειδικά σε εποχές που όλοι είναι πολύ πιεσμένοι, στενοχωρημένοι, ζορισμένοι και απελπισμένοι, είναι πολύ εύκολο κανείς να καταφύγει στη βία. Είναι καθαρά προσωπική απόφαση του καθενός αν θα χρησιμοποιήσει βία ή όχι.

Ποιοι είναι οι επόμενοι σταθμοί της διαδρομής της ταινίας;

Τώρα η ταινία συμμετέχει στο Φεστιβάλ του Σάο Πάολο και θα συμμετάσχει στο Φεστιβάλ της Στοκχόλμης. Στην Ιταλία βγήκε στις αίθουσες στις 31 Οκτωβρίου και πηγαίνει ήδη πολύ καλά. Επόμενος σταθμός για να βγει στη διανομή είναι η Αγγλία, ενώ θα ακολουθήσουν και άλλες χώρες. Την Πέμπτη 7 Νοεμβρίου θα βγει στις αίθουσες στην Αθήνα από τη Feelgood Entertainment.

Ποια τα επόμενα καλλιτεχνικά σχέδιά σας;

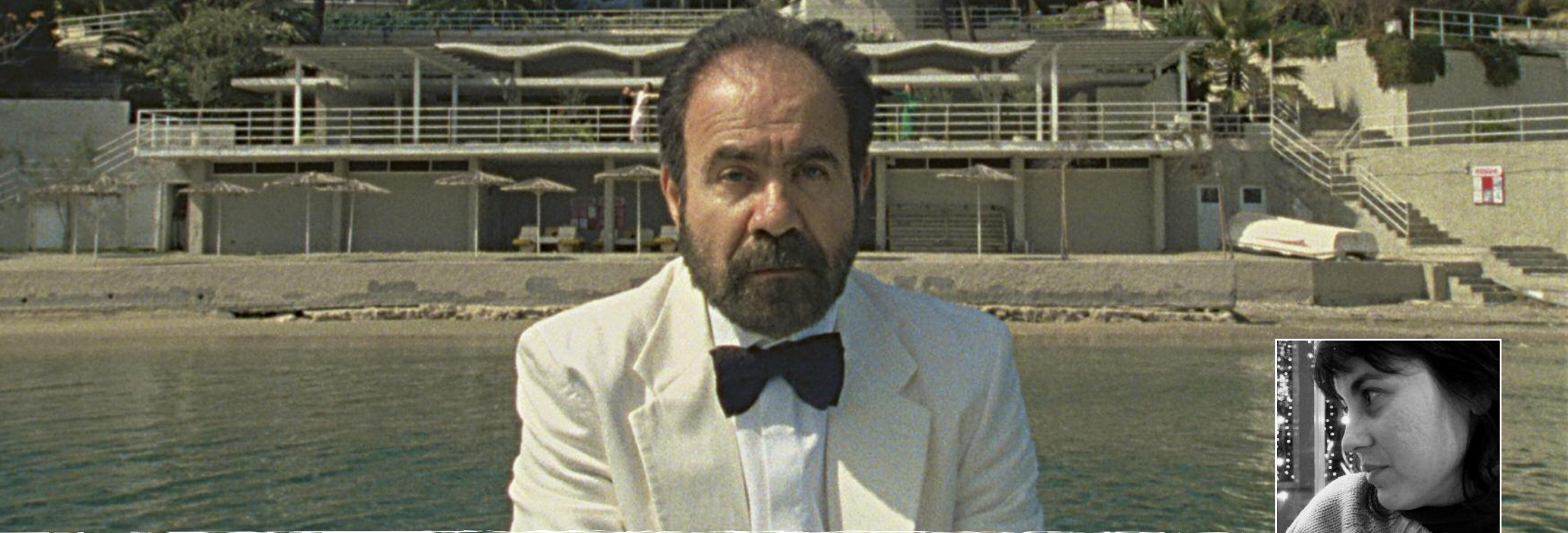
Ετοιμάζω μια παράσταση στο Θέατρο Βασιλάκου, το έργο *Η ιστορία του ζωολογικού κήπου* του Αμερικανού Έντουαρντ Άλμπι, το οποίο πλέον λέγεται *Στο σπίτι στο ζωολογικό κήπο*, γιατί ο Άλμπι, μετά από 46 χρόνια, έγραψε μια καινούρια πράξη πάνω στο μονόπρακτο που είχε ήδη γράψει. Παράλληλα, ετοιμάζω καινούριο σενάριο και έχω κάποιες προτάσεις από το εξωτερικό.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Ελίνα Ψύκου

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ένας δημοσιογράφος εξαφανίζεται από τους τηλεοπτικούς δέκτες κι από προσώπου γης, κι η αστυνομία βγαίνει στο κατόπι του. Μια άσκηση στυλ, που οφείλει πολλά στην ερμηνευτική γκάμα του Χρήστου Στέργιογλου.

Συνέντευξη στην

Ελένη Ανδρουτσοπούλου και στην Τζωρτίνα Σερπιέρη

Το θέμα της χαμένης ταυτότητας στην ταινία σας ξεκινάει από την προσωπική αναζήτηση του ήρωα αλλά μοιάζει και με σχόλιο για την Ελλάδα του σήμερα. Πώς ξεκίνησε η ιδέα για την ταινία και σε ποιο επίπεδο την επηρέασε η οικονομική κρίση;

Η ιδέα της ταινίας ξεκίνησε από μια είδηση που άκουσα το καλοκαίρι του 2009 στην τηλεόραση. Ένας Βραζιλιάνος δημοσιογράφος συνελήφθη με την κατηγορία ότι έστηνε δολοφονίες. Οι ρεπόρτερ του ήταν πάντα πρώτοι στο μέρος του εγκλήματος, και με αυτό τον τρόπο (της αποκλειστικής είδησης που, όμως, είχε ο ίδιος δημιουργήσει), ο Γουάλας Σόουζα εξασφάλιζε για την εκπομπή του υψηλά νούμερα τηλεθέασης. Αμέσως έφτιαξα στο κεφάλι μου τον χαρακτήρα του Αντώνη Παρασκευά. Ήταν ένας συνδυασμός του Σόουζα και κάποιων Ελλήνων, ξεπεσμένων πια, δημοσιογράφων. Πάντα μου κέντριζαν το ενδιαφέρον οι σταρ, οι διάσημοι. Αναρωτιόμουν για τις αγωνίες, τις αδυναμίες, τις φοβίες τους, το πραγματικό πρόσωπό τους. Ο Αντώνης Παρασκευάς γεννήθηκε πριν από την οικονομική κρίση αλλά μέσα σ' αυτήν απέκτησε συνείδηση του κοινωνικού ρόλου του. Μέχρι το σενάριο να γίνει ταινία, άλλαξαν τόσα πολλά γύρω μου, που ήταν αδύνατον να μην επηρεαστώ από αυτά. Η ταινία δεν είναι μια ταινία για την κρίση, σίγουρα όμως είναι μια ταινία που το

περιβάλλον της είναι η κρίση. Η κοινωνική, η πνευματική και τελικά η οικονομική.

Πώς επιλέξατε για πρωταγωνιστή τον Χρήστο Στέργιογλου;
Γνωριστήκαμε το 2007 στη διάρκεια των γυρισμάτων της τηλεοπτικής σειράς *Το 10*, που βασιζόταν στο βιβλίο του Καραγάτση – σκηνοθετούσε η Πηγή Δημητρακοπούλου κι εγώ ήμουν βοηθός της. Ο Χρήστος έπαιζε εκεί ένα χασάπη. Τον συμπάθησα ως άνθρωπο και τον γνώρισα καλύτερα ως ηθοποιό. Όταν άρχισα να γράφω τον Αντώνη Παρασκευά, ήταν από τους πρώτους που σκέφτηκα. Κι όταν αποφάσισα να κάνω την ταινία, μπήκα σε δίλημμα αν έπρεπε να επιλέξω έναν αμιγώς θεατρικό και κινηματογραφικό ηθοποιό –όπως ο Χρήστος– ή έναν τηλεαστέρα (όχι απαραίτητα ηθοποιό) που θα γνώριζε βιωματικά τον Παρασκευά. Κατέληξα στην πρώτη επιλογή και του τηλεφώνησα...

Πώς θα ορίζατε το είδος της ταινίας σας; Ποια είναι η αφηγηματική σας πρόταση;

Στη διάρκεια της ταινίας, ο ήρωας αλλάζει πρόσωπο, αλλάζει δρόμο, αλλάζει... Ξεκινάει ως επώνυμος δημοσιογράφος και καταλήγει ένας ανώνυμος περιπλανώμενος. Αντιστοίχως, λοιπόν, και η ταινία ξεκινάει κάπως και στην πορεία γίνεται κάτι άλλο, αλλάζει επίσης. Ήταν μονόδρομος. Ήθελα τα εκφραστικά μέσα της ταινίας να ακολουθήσουν την πορεία, την αλλαγή του ήρωα. Καταλαβαίνω πως αυτό μπορεί κάποιους να τους ξενίζει, να τους φαίνεται παράξενο, ακόμη και λάθος. Καταλαβαίνω πως κάποιιοι έχουν ανάγκη να κατηγοριοποιούν τις ταινίες, μια και αυτό κάνει πιο εύκολη την ανάγνωση τους. Κωμωδία, θρίλερ, υπαρξιακό δράμα, μιούζικαλ... Και πιο πρόσφατα «New Greek wave», «weird». Όμως εμένα δεν με ενδιαφέρουν αυτές οι κατηγοριοποιήσεις. Η ταινία εμπεριέχει όλα αυτά τα στοιχεία και άλλα τόσα. Προσπάθησα να λειτουργήσω ελεύθερα, έχοντας απόλυτη

γνώση πως η ταινία είναι δύο ταινίες, όπως και ο Παρασκευάς είναι δύο ήρωες. Και προσπάθησα να χρησιμοποιήσω τα διάφορα κινηματογραφικά είδη προς όφελος της αφήγησης, απλώς παίζοντας μερικές φορές με αυτά...

Είστε συμπαραγωγός της ταινίας σας. Θα μπορούσατε να μας μιλήσετε για τους τρόπους χρηματοδότησής της;

Η οικονομική συγκυρία και η δυσπιστία παραγωγών και κρατικών φορέων απέναντι σε πρωτοεμφανιζόμενους σκηνοθέτες δεν μου άφησε πολλά περιθώρια. Έτσι η ταινία γυρίστηκε χάρη στους γονείς μου (που μου έδωσαν κάποια χρήματα, μέρος των οποίων προσπάθησα να εντάξω στον εξαιρετικά κακογραμμένο, και γι' αυτό αποτυχημένο, νόμο περί φορολογικών κινήτρων), χάρη στην κεφαλαιοποίηση των αμοιβών των συνεργατών μου, χάρη στους ιδιώτες συμπαραγωγούς μου και χάρη στην υπομονή μου να παλέψω το τέρας της γραφειοκρατίας της ΕΡΤ. Η ταινία τελείωσε χάρη στο βραβείο που πήρε ως work in progress στο Κάρλοβι Βάρι και στην υποστήριξη του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου. Δεν είμαι περήφανη γι' αυτό τον τρόπο, δεν τον συνιστώ και δεν θέλω να τον επαναλάβω. Δυστυχώς ήταν ο μόνος που είχα τη δεδομένη στιγμή.

Ύστερα από μια διαδρομή στο εξωτερικό, η ταινία κάνει πρεμιέρα και στην Ελλάδα. Ποιες ήταν οι εντυπώσεις στο εξωτερικό και πώς περιμένετε να την υποδεχτεί το ελληνικό κοινό;

Όπου προβλήθηκε, η ταινία είχε θερμή υποδοχή. Αυτό μου έδωσε χαρά και θάρρος. Συχνά, στο εξωτερικό, με ρωτούν πώς υποδέχτηκαν την ταινία οι Έλληνες. Απαντούσα το προφανές, δεν την έχουν υποδεχθεί επειδή δεν έχει προβληθεί. Από εδώ και πέρα θα έχω απάντηση και σ' αυτή την ερώτηση. Ελπίζω θετική.

**ΕΝΑ ΓΙΑ ΟΛΑ.
ΟΛΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ.**

MINI COUNTRYMAN ΑΠΟ €18.900*.

Οι καθημερινές σου διαδρομές μπορούν να γίνουν πιο συναρπαστικές. Να αποκτήσουν περισσότερο στίλ. Οι τεράστιοι εσωτερικοί χώροι μπορούν να προσαρμοστούν στις ανάγκες σου. Οικονομικές ή... φιλικές. Ακόμα και οι αναζητήσεις σου μπορούν να ξεφύγουν από τα όρια της πόλης και της ασφάλτου, με την προηγμένη τετρακίνηση ALL4. Και αν θέλεις ακόμα μεγαλύτερες συγκινήσεις, ο ισχυρότερος κινητήρας 1,6 lt, στην κορυφαία έκδοση John Cooper Works, περιμένει να γευτείς την εμπειρία των 218 ίππων. Ένα MINI Countryman υπάρχει για σένα.

ΤΡΙΚΑΛΙΩΤΗΣ ΑΕ

Μαρίνου Αντύπα 10, Θεσσαλονίκη, τηλ.: 2310 475871

Χρηματοδοτικές και Ασφαλιστικές Υπηρεσίες παρέχονται από την MINI Financial Services. * Ειδική τιμή, περιλαμβάνει όφελος απόσυρσης.

MINI COUNTRYMAN - Εκπομπές CO₂ (g/km): 115 g/km-184 g/km - Κατανάλωση (lt/100km): Εντός πόλης: 4,7-10,7 - Εκτός πόλης: 4,2-6,3 - Μικτός κύκλος: 4,4-7,9.

LEON & PARTNERS

Γεμάτη περιεχόμενο!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
Πρωτότυπη Πολιτική και Οικονομική Εφημερίδα

www.kathimerini.gr

ΤΑΙΝΙΕΣ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ
ΑΙΘΟΥΣΕΣ

FLIX.6R
100% ΣΙΝΕΜΑ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ #2

Χάρη σε μια νεότερη γενιά, γαλουχημένη με τον παγκόσμιο κινηματογράφο αλλά και την εγχώρια λογοτεχνική παράδοση, η σύγχρονη τουρκική σκηνή είναι δυναμικά παρεμβατική και πολύμορφη. Αντιστοίχως, η Σερβία κινείται ακόμα με ορατές τις πληγές του γιουγκοσλαβικού εμφυλίου, κι οι καινούργιες εικόνες της αναμετρώνται με τα προβλήματα μιας κοινωνίας σε μετάβαση. Οι Ματιές στα Βαλκάνια καθρεφτίζουν τις εξελίξεις.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙΣ

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

Μίλος Πούσιτς

Το αδιέξοδο δυο γενεών. Η μία έχει κάνει σημαία της το «όχι πια εδώ», χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει. Η άλλη έχει καρφωμένο το βλέμμα της στο χώμα που πατά. Η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία ενός σκηνοθέτη από τη Σερβία εκθέτει ένα ζήτημα που δεν είναι ξένο ούτε στη δική μας κοινωνία.

Συνέντευξη στον Δημήτρη Κερκινό

Πόσο σημαντικό ζήτημα είναι η μετανάστευση των νέων της Σερβίας;

Έχω την αίσθηση πως όλοι οι νέοι άνθρωποι που ξέρω σκέφτονται να φύγουν από τη χώρα. Ορισμένοι έχουν παθητική στάση, αλλά πολλοί κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να πάνε στο εξωτερικό. Συνήθως δεν έχουν ιδέα για το πού και για το τι θέλουν να κάνουν, αλλά

αισθάνονται ότι στη Σερβία δεν υπάρχει μέλλον γι' αυτούς. Κι εγώ ο ίδιος αισθάνομαι συχνά έτσι, αυτός ήταν ο λόγος που θέλησα να γυρίσω αυτήν την ταινία.

Η ταινία σας εξερευνά έναν κόσμο που ζει στην ύπαιθρο, την οποία βαθμιαία εγκαταλείπει. Πώς το σχολιάζετε;

Χάνουμε την επαφή μας με τη φύση. Οι άνθρωποι μετακομίζουν στις πόλεις, ζουν σ' αυτά τα άβολα, μικρά διαμερίσματα, αλλά βρίσκονται πιο κοντά στις πηγές του χρήματος. Όμως σε σύγκριση με τη ζωή μέσα στα πανέμορφα επαρχιακά τοπία, είναι φανερό ότι υποβαθμίζουν την ποιότητα της ζωής. Την ίδια στιγμή μπορώ να καταλάβω γιατί συμβαίνει ό,τι συμβαίνει: ο κόσμος της υπαίθρου είναι ξεχασμένος από το κράτος και την κοινωνία. Συνέχεια τούς αφαιρούνται πράγματα χωρίς να δίνεται κάτι. Κατά συνέπεια, οι άνθρωποι φεύγουν ελπίζοντας να γίνουν εκείνοι που παίρνουν – αντί να παραμείνουν εκείνοι που συνεχώς δίνουν.

Αναπαριστάτε μια σύγκρουση γενεών, αποφεύγετε όμως να λάβετε θέση. Πώς πιστεύετε ότι θα μπορούσαν να γεφυρωθούν οι διαφορές;

Χρειάζεται να ξεκινήσουν να σκέφτονται ο ένας τον άλλον. Το πρώτο και πιο σημαντικό ζήτημα είναι αυτό. Στην ταινία όλοι οι ήρωες σκέφτονται μόνο τον εαυτό τους. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες του προβλήματος. Σκέφτηκα ότι το να πάρω θέση θα ήταν, σεναριακά, κάτι εύκολο. Στην ταινία, και οι δύο γενιές μοιράζονται το δίκιο, αλλά η τραγωδία είναι ότι κανείς δεν δέχεται να κάνει μια υποχώρηση, έναν συμβιβασμό. Θα ήμουν ευχαριστημένος εάν ο θεατής, έχοντας δει την ταινία, έφευγε με κατανόηση, τόσο για τους γονείς όσο και για τα παιδιά.

Εντοπίζετε κοινά στοιχεία στις εξελίξεις στη χώρα σας και στις υπόλοιπες βαλκανικές χώρες;

Ναι, αλλά δεν το περιορίζω στα Βαλκάνια. Βλέπω κοινά σημεία μεταξύ όλων των «φτω-

χών» και οικονομικά ασταθών χωρών του κόσμου. Η ψαλίδα ανάμεσα στους πλούσιους και στους φτωχούς μεγαλώνει και το να είναι κανείς πλούσιος, ή εύπορος σερβίρεται από τα media ως η μοναδική αξία της ζωής.

Η μουσική παίζει σημαντικό ρόλο στην ατμόσφαιρα της ταινίας. Ποια ήταν τα κριτήριά σας στην επιλογή της;

Λατρεύω τη μουσική στις ταινίες. Όλα τα τραγούδια είναι λαϊκά σερβικά ή βοσνιακά που κυκλοφόρησαν απ' τη δεκαετία του 1970 και στο εξής, κι έγιναν μεγάλες επιτυχίες. Ορισμένα είναι σήμερα ξεχασμένα, ενώ άλλα εξακολουθούν να είναι πολύ αγαπητά στον κόσμο. Στην ταινία ορισμένα έχουν και αφηγηματικό ρόλο, αλλά το βασικό μου κριτήριο ήταν να διαλέξω τραγούδια που οι χαρακτήρες μου θα άκουγαν – τραγούδια που καθρεφτίζουν τα συναισθήματά τους, τις ελπίδες και τους προβληματισμούς τους, που στο άκουσμά τους θα μπορούσαν να κλάψουν ή να χορέψουν.

ΤΖΙΝ / ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ρεχά Ερντέν

Η ΑΓΡΙΑ ΠΛΕΥΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η Τζιν, παγιδευμένη σε μια ένοπλη ομάδα που μάχεται στο βουνό, δραπετεύει και κρύβεται στο δάσος, προσπαθώντας να μην την ανακαλύψουν. Στόχος της είναι να διαφύγει οριστικά από αυτή τη ζωή, να χαθεί ανάμεσα στους ανθρώπους της μεγάλης πόλης. Όμως η πόλη θα αποδειχθεί πιο άγρια κι από την εμπόλεμη ζώνη... Μια πολιτική αλληγορία με τη μορφή παραμυθιού; Ο Ρεχά Ερντέν, που υπογράφει την ταινία, είναι ένα από τα πρόσωπα που ανανέωσαν τον τουρκικό κινηματογράφο – γι' αυτό δεν έχει αβασάνιστες απαντήσεις.

Συνέντευξη στον Δημήτρη Κερκινό

Η ταινία σας έχει τη δομή ενός παραμυθιού. Γιατί επιλέξατε να μιλήσετε αλληγορικά;

Όντως, είναι ένα παραμύθι με νεράιδες. Για ν' αγγίξει κανείς την τρομερή αλήθεια της ζωής δεν πρέπει να γίνεται, με κινηματογραφικούς όρους μιλώντας, ρεαλιστικός. Με το ρεαλισμό στις τέχνες, δεν καταφέρνουμε παρά να κατασκευάζουμε «θεάματα».

Πώς καταφέρατε να εντάξετε στη δράση ζώα; Είχε δυσκολίες;

Αγαπώ τα ζώα, καθώς είμαι κι εγώ ένα ταπεινό ανθρώπινο πλάσμα. Η ύπαρξή τους μου υπενθυμίζει τη δική μας απλή, αλλά και θαυμαστή ύπαρξη. Οπότε, το γύρισμα με ζώα μου φαίνεται πάντοτε συναρπαστικό. Με ορισμένα απ' αυτά δουλέψαμε στο πραγματικό ντεκόρ της ταινίας, ενώ με άλλα, το γύρισμα έγινε αλλού και έπειτα ενσωματώσαμε τις σκηνές.

Σε ποια περιοχή της Τουρκίας κάνατε τα γυρίσματα και πόσο εύκολο ήταν να κινηματογραφησετε στα βουνά;

Κάναμε γυρίσματα σε δύο διαφορετικές περιοχές, που έχουν απόσταση μεταξύ τους χιλιάδες χιλιόμετρα. Η πρώτη είναι στα βουνά της Ίντα, ακριβώς απέναντι από τη Λέσβο, στο βόρειο Αιγαίο. Η δεύτερη στα βουνά του Ταύρου, κοντά στη Μερσίνα, στην νοτιοανατολική Ανατολία. Ήμασταν σαν Κούρδοι αντάρτες, μέσα σε δύσκολες

συνθήκες, αλλά γεμάτοι ενθουσιασμό.

Συγκαταλέγεστε στους σκηνοθέτες που ανανέωσαν τον τουρκικό κινηματογράφο τη δεκαετία του 1990, και μαζί με τον Νούρι Μπιλγκέ Τζεϊλάν και τον Ζέκι Ντεμίρκουμποζ είστε σήμερα απ' τους βασικούς εκπροσώπους αυτού του ανανεωτικού ρεύματος. Θα θέλατε να μας μιλήσετε για τις επιρροές σας, αλλά και για τον τουρκικό κινηματογράφο σήμερα;

Η γενιά μας δεν είχε μια πραγματική κληρονομιά τουρκικού κινηματογράφου (εκτός από κάποιες ταινίες του Γκιουνέι και του Ερσκάν). Προσωπικώς, μεγάλωσα μέσα στο παγκόσμιο σινεμά, η τουρκική μου πλευρά προέρχεται κυρίως από τη λογοτεχνία και την ποίηση. Σήμερα είμαι μάλλον αισιόδοξος για το σινεμά της χώρας μου, χάρη στην ποικιλομορφία του, η οποία οφείλεται κυρίως στην παραγωγή της γενιάς μου. Ελπίζω να τη διατηρήσει.

Το Πέρασμα του χρόνου – που προβάλλεται στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης στο πλαίσιο του αφιερώματος για τα 20 χρόνια του βαλκανικού τμήματος – θεωρείται η ταινία που σας καθιέρωσε διεθνώς. Ποια ήταν η ανταπόκριση του κοινού στην Τουρκία και τι θέση κατέχει για σας στη φιλομορφία σας;

Η υποδοχή ήταν ενθαρρυντική. Προσωπικώς, βεβαίως, τη θεωρώ μια από τις ταινίες μου, κατ' αναλογία σαν ένα από τα ζωτικά όργανα του σώματός μου.

ΟΙΝΟΙ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οίνοι Βορείου Ελλάδος
Χορηγός Οίνων στο 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Γραφεία: Γιαννιτσών 90, 54 627 Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 281 617, F: 2310 281 619, E: info@wineroads.gr
www.winesofnorthgreece.gr, www.wineroads.gr, www.facebook.com/winesofnorthgreece.gr
Wines of NorthGreece @Wines_ofNorthGR, wines_of_north_greece

Focus Bari - Ιούλιος 2013

εξώστης | ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

1^ο ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ FREE PRESS ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

- 1 στους 4 Θεσσαλονικείς είναι αναγνώστες τους εξώστη.
- 8 στους 10 αναγνώστες παίρνουν το περιοδικό σπίτι ή το δίνουν σε κάποιο φίλο/ γνωστό.
- 7 στους 10 αναγνώστες βρίσκουν το περιοδικό πολύ ελκυστικό.
- 35% αναγνωσιμότητα στο ανώτερο μορφωτικό & οικονομικό επίπεδο.

1

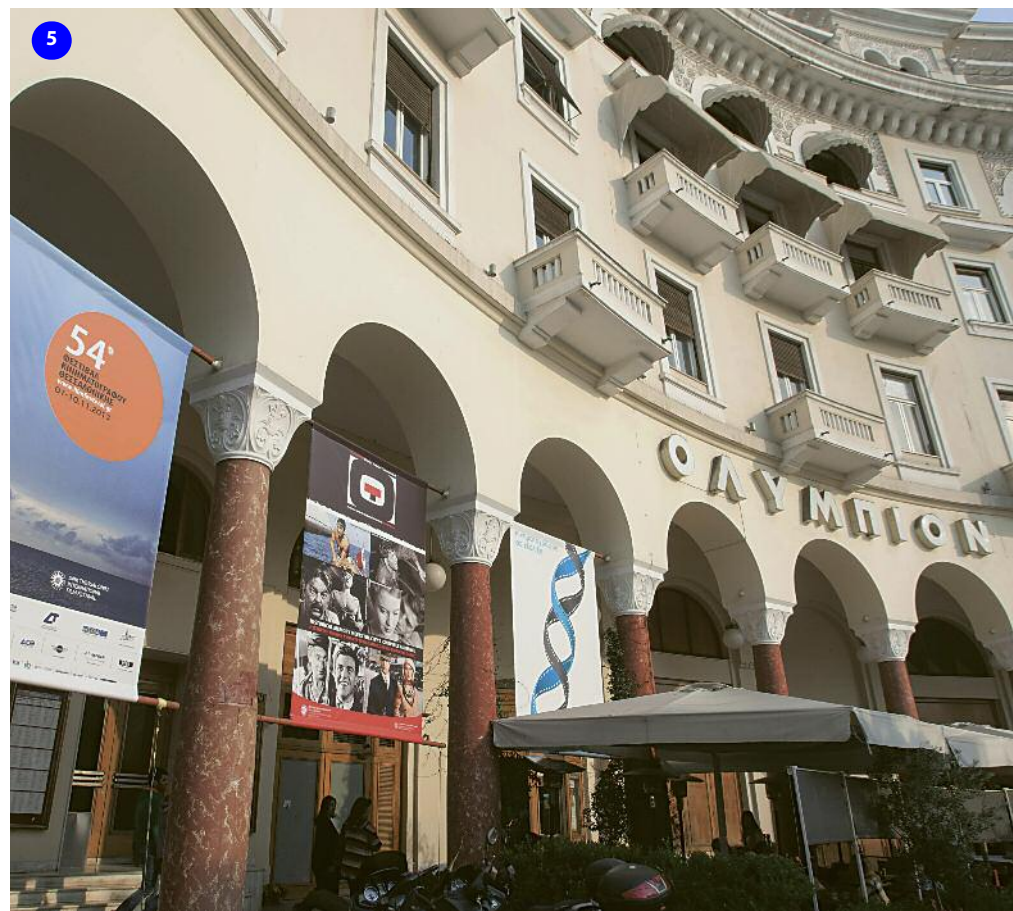
2

3

4

5

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ

1. Ο Τζιμ Τζάρμους απευθύνεται στο κοινό των ταινιών του, στην έναρξη του φετινού, 54ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου, όπου προβλήθηκε, σε πανελλήνια πρεμιέρα, η νέα ταινία του *Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί*.

2. Η Ελένη Ρουσσινού, πρωταγωνίστρια της βραβευμένης ταινίας του Αλέξανδρου Αβρανά, *Miss Violence*, ήταν η οικοδέσποινα της τελετής έναρξης, με τον αέρα μιας κυρίας που κατακτά βήμα βήμα τη δημοσιότητα και με τη χάρη και την κομψότητα μιας ηθοποιού που έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό της.

3. Ο σκηνοθέτης Αλεξάντερ Πέιν, τα κινηματογραφικά βήματα του οποίου είναι συνυφασμένα με την πορεία του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, με τον διευθυντή Δημήτρη Εϊπίδη, τον «godfather of interesting cinema», όπως τον αποκάλεσε ο Τζιμ Τζάρμους.

4. Μόνο για ειδικολάτρες: Αλεξάντερ Πέιν, Τζιμ Τζάρμους.

5. Ολύμπιον: Ακόμα μια χρονιά, το κέντρο του κόσμου.

TIFF MOMENTS

Get the best out of your cinema equipment

dcinex digitized more than 8.000 screens across Europe

dcinex
exhibitor services

dcinex helps cinema owners focusing on their audience by ensuring maximum equipment reliability through:

- Equipment selection, sales and financing
- Installation and on-site maintenance
- Multi-lingual customer support
- Online equipment monitoring

Products supported include:

- Projection systems
- Theater Management Systems
- Sound equipment
- Digital signage
- POS systems
- Seats, screens and consumables

dcinex headquarter
Le Pôle Image de Liège
Rue de Mulhouse, 36
B-4020 Liège - Belgium
☎ +32 4 364 12 00
✉ cinema@dcinex.com

Your local contact:
Gregory Stavropoulos
Mobile: +30 6945 294208
Tel: +30 210 3831429
Fax: +30 210 3842724
E-mail 1: gs@pmpe.gr
E-mail 2: greece@dcinex.com

www.dcinex.com

dcinex, moving your movies !

AUSTRIA - BELARUS - BELGIUM - CROATIA - CZECH REPUBLIC - FRANCE - GERMANY - HUNGARY - ITALY - NETHERLANDS - POLAND - ROMANIA - RUSSIA - SPAIN - UNITED KINGDOM

POST PRODUCTION HOUSE

WHEN SHOOTING ENDS GRAAL BEGINS

- DIGITAL INTERMEDIATE
- FILM SCANNING
- COLOR GRADING
- COMPOSITING-VFX
- 3D VISUALIZATION
- FILM RECORDING
- 3D DCP MASTERING-STEREOSCOPIC
- DIGITAL PRINTS
- FILM RESTORATION
- SOUND EDITING-MIXING
- OFF-ON LINE EDITING
- ENCODING
- DVD AUTHORIZING

"Without the award from Thessaloniki I don't know how we could have finished the film. Working with Graal was a dream come true for us. I hope to collaborate with Graal on all my future projects."

Annemarie Jacir, director, *When I Saw You*

Graal is the main
Agora Awards Sponsor

THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
AGORA

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

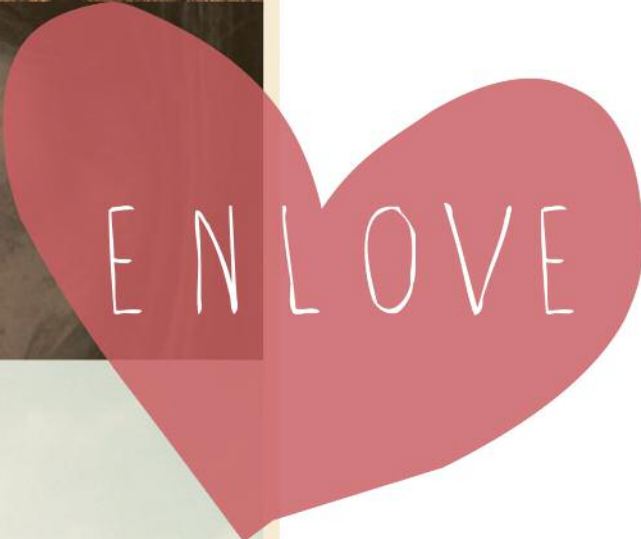
www.graal.gr

Graal Post Production House

Graal

elcom/for

www.facebook.com/attrattivo www.attrattivo.gr

attr@ttivo
the alternative choice

FESTIVAL SPOTS

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - HELLENIC REPUBLIC
Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
Ministry of Culture and Sports

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Ενδιάμεση Διαχειριστική Αρχή

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ • DISCOUNTS AND OFFERS FOR THE SPECTATORS OF THE FESTIVAL

01 Αγιολί / Ayoli

Σε μια από τις πιο προνομιακές θέσεις της πόλης, στην παλιά παραλία με βέα μαγευτική. Υψηλή μαγειρική, εξαιρετικά γλυκά και πολύ καλές τιμές. Διαθέτει και χορτοφαγικό μενού. / Great sea-view restaurant that serves haute cuisine and exquisite desserts, all at very affordable prices. A vegetarian menu is also available.
Λεωφ. Νίκης 15 / 15, Nikis ave. • T. 2310262888
Διαπιστ./Accred.: -15% • CineKάρταF: -15% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

02 Αγορά / Agora

Παραδοσιακά πιάτα σ'ενα όμορφο χώρο που συνδυάζει ζωντάνια και απλότητα. Μεγάλη ποικιλία από προϊόντα της Λέσβου. / Traditional dishes in an appealing place with a lively casual atmosphere. A wide variety of products brought directly from the island of Lesbos.
Καποδιστρίου 5 / 5, Kapodistriou str. • T. 2310532428
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

03 .ES

Σ'ενα κτίριο αρτ ντεκό των αρχών του αιώνα, ένας χώρος με κουζίνα βασισμένη στη μεσογειακή διατροφή με διεθνείς επιρροές. / A multinational restaurant in an Art Deco building, that serves internationally influenced mediterranean cuisine.
Φράγκων 2-4 / 2-4, Fragon str. • T. 2310532503
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

04 Ερμής / Ermis

Όμορφο, παραδοσιακό εστιατόριο σ' ένα παλιό διώροφο διατηρητέο. Φιλική ατμόσφαιρα με ελληνική μουσική. / Nice, traditional restaurant in an old two-storey building. Cozy atmosphere filled with greek music.
Ρογκιότα 4 / 4, Rogioti str. • T. 2310270783
Διαπιστ./Accred.: -15% • CineKάρταF: -15% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

05 Μάντολα / Mandola

Στα Λαδάδικα, το Μάντολα θα σας θυμίσει ένα όμορφο Κυριακάτικο οικογενειακό δείπνο με εξαιρετικές μεσογειακές λιχουδιές. / In Ladadika, Mandola will remind you of a beautiful Sunday family dinner with excellent Mediterranean delicacies.
Κατούνη 19 / 19, Katouni str. • T. 2310523136
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

06 Μυρσίν / Mirsini

Τόσο μακριά από την Κρήτη και όμως η μυρσινιά τη ρακής και των κρητικών μεζέδων σας φέρνει πιο κοντά στη μαγιάλωση! / So far away from the island of Crete, yet the smell of raki and the taste of cretan mezedes brings you closer to the island!
Εβν. Αμύνος 6 / 6, E. Aminis str. • T. 2310228300
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

07 Ζύθος / Zithos

Ζωηρή, φιλική ατμόσφαιρα, 50 είδη μπύρας και ιδιαίτερες προτάσεις από την ελληνική και διεθνή κουζίνα. / Lively/friendly atmosphere, 50 kinds of beer and interesting combinations of greek and international tastes.
Κατούνη 5 / 5, Katouni str. • T. 2310540284
Διαπιστ./Accred. & CineKάρταF: Μενού 3 πιάτων +1 ποτήρι κρασί ή μπύρα (συνολικά 12€) / 3 course menu+1 glass of wine or beer (total 12€)

08 Ζύθος Ντορέ / Zithos Doré

Φιλικό και ζεστό περιβάλλον σ'ενα χώρο με θέα το Λευκό Πύργο. Μεγάλη ποικιλία σε κρασία και μπύρες. / A spacious restaurant with a view of the White Tower and a cozy, lovely atmosphere. Good choice of bottled or draft beers and wines.
Πλ. Τσιρογιάννη 7 / 7, Tsirogianni sq. • T. 2310279010
Διαπιστ./Accred. & CineKάρταF: Μενού 3 πιάτων +1 ποτήρι κρασί ή μπύρα (συνολικά 12€) / 3 course menu+1 glass of wine or beer (total 12€)

09 Νεγροπόντε / Negroponte

Στεγασμένο σ'ενα κτίριο του 1888, το Νεγροπόντε προσφέρει εξαιρετικά εδέσματα παραδοσιακής ελληνικής μουσικής. / Located on a 1888 building, Negroponte serves unique traditional greek tastes.
Αιγύπτου 24 / 24, Egyptou str. • T. 2310523571
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

10 Ούζο στον Πίνακα / Ouzo ston pinaka

Σπουδάζουμε τη γεύση... / Teaches the taste...
Μπαλάνου 27-29 (Πλ. Άθωνας) / 27-29, Balanou str. • T. 2310280076
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

11 Παπαρούνα / Paparouna

Εστιατόριο βασισμένο στη διεθνή κουζίνα με μεσογειακές πιναλιές, γεμάτο jazz και soul νότες. / Restaurant based in international cuisine with a Mediterranean touch, full of jazz and soul notes.
Παγγαίου 4 & Δόξης / Doxis & 4, Paggaiou str. • T. 2310510852
Διαπιστ./Accred.: -15% • CineKάρταF: -15% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

12 Σταφύλι / Stafli

Μια νέα πρόταση διασκέδασης, που συνδυάζει την gourmet ελληνική κουζίνα με την συνοδεία ελληνικής μουσικής. / A new way of entertaining in Thessaloniki. We combine traditional and gourmet Greek cuisine with greek music.
Στρ. Καλλάρη 4 / 4, Kallari str. • T. 2310226076
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

13 Χαριντιέ / Hamidie

Ξεκινάς με καφέ και συνεχίζεις με πιάτα μαγειρεμένα σύμφωνα με πατροπαράδοτες συνταγές και μια εντυπωσιακή συλλογή μεζέδων. / Start with coffee and continue with dishes based on the best traditional recipes and an impressive selection of tapas.
Πλατεία Ναυαρίνου 10 / 10, Navarinou sq. • T. 2310222514
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

14 Absinth

Το στέκι που πάντα αναζητούσες με ζεστή και οικεία ατμόσφαιρα, αξιόλογη κάρβα και ιδιαίτερα πιάτα. / The cozy spot you were looking for, with a warm and intimate atmosphere, remarkable wine list, and special dishes.
Ισαύρων 12 / 12, Isavron str. • T. 2313040353
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

15 Café Balkan

Μια μεγάλη ποικιλία μουσικών καταστάσεων, ένα καλογραμμένο μενού και ένα σκηνικό γεύσεων, δημιουργούν μια άκρως ατμοσφαιρική mise-en-scène. / A wide variety of musical situations, a well-written menu, and a setting of different flavors, create, from morning until late evening, a highly atmospheric mise-en-scène.
Προξένου Κορομηλά 3 / 3, Proxenou Koromila str. • T. 2310233992
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

16 Beer Art

Ένα στέκι των φίλων της μπύρας. Πλούσια ποικιλία με μπύρες από όλο τον κόσμο και γευστικές εξερευνήσεις. / A hangout for beer, which blends harmoniously the rich variety of beers from around the world with gourmet explorations.
Λυκούργου 2 / 2, Likourgou str. • T. 2310552103
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

17 Estrella

Ιδανικός συνδυασμός μεσογειακής κουζίνας και εξαιρετικής μουσικής. Ελληνικά τάπας, πρωινό, κρασιά μικρών παραγωγών και ισπανικές μπύρες. / The new Greek Tapas Bar style combines gourmet cuisine with low prices, great music and cool ambience.
Πάουλου Μελά 48 / 48, Pavlou Mela str. • T. 2310272045
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

18 Εξέλιος / Excelsior

Gourmet πιάτα από τη μεσογειακή κουζίνα και δροσερά cocktails σ'ενα μοναδικό bistrot στην καρδιά της πόλης. / Gourmet mediterranean flavors and tasty cocktails in a unique bistrot in the heart of the city.
Μητροπόλεως 23 & Κομνηνών / 23, Mitropoleos & Komnion str. • T. 2310021010
Διαπιστ./Accred.: -10%

19 Tapas bar

Η Βαρκελώνη συναντά τη Θεσσαλονίκη σ'ενα εστιατόριο «χωρίς σύνορα». Γευσιτικά τάπας, ωραία μουσική, προσιτές τιμές. / Barcelona meets Thessaloniki in a restaurant without borders. Tasty tapas, good music, affordable prices.
Κατούνη 4 / 4, Katouni str. • T. 2310547777
Διαπιστ./Accred.: -15% • CineKάρταF: -15% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

20 T.G.I. Friday's

Λατταριστά πιάτα, πρωτότυπες γεύσεις, αποκλειστικές συνταγές, μοναδικά cocktails, στην πιο κεφάτη ατμόσφαιρα! / Delicious american-style food and cocktails, exclusive recipes, lively atmosphere!
Αριστοτέλους 3 / 3, Aristotelous str. • T. 2310242914
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

21 Tre Marie

Ένα ταξίδι γαστρονομικής απόλαυσης και γευστικής φαντασίας πέρα από κάθε προσδοκία. Μεσογειακή κουζίνα με ιταλικές γεύσεις. / A journey of gastronomical pleasure and tasteful fantasy beyond any expectation.
Εβν. Αμύνος 3 / 3, Eth. Aminis str. • T. 2310242280
Διαπιστ./Accred.: -15% • CineKάρταF: -15% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

22 Αστόρια / Astoria

Αγαπημένο στέκι που κουβαλάει ιστορία χρόνων με ύψος και ατμόσφαιρα παραδοσιακού καφενείου. / Favorite spot that carries a long story, with the scent and atmosphere of a traditional «kafenio».
Πλ. Ναυαρίνου 17 / 17, Navarinou sq. • T. 2310220975
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

23 Διεθνές καφενείο / Diethnes

Με θέα την πανόμορφη Ροτόντα, νωρίς το πρωί για καφέ, απόγευμα για επιτραπέζια και το βράδυ για ρακόμπελα. / Gazing at the beautiful Rotonda, the perfect place for early morning coffee, board games in the afternoon and night time raki with honey.
Κ.Μελениκού 13 / 13, K. Melenikou str. • T. 2310246520
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

24 Ελέφαντας

Ήχοι και εικόνες από διεθνείς διαβάσεις. / Sounds and images from international crossings.
Συγγρού & Φιλίππου 2 / Singrou & 2, Filippou str. • T. 2310534137
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

25 Ελίτ καφενείο / Elite

Παραδοσιακό καφενείο με ελληνικούς καφέδες στη χόβολη και μπισκοτολούκουμα. Δροσερές μπύρες και ρακόμπελα. / Traditional «kafenio» serving Greek coffee with biscuit and loukoumi. Chilled beers and raki with honey.
Πλ. Ναυαρίνου 14 / 14, Navarinou sq. • T. 2310228808
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

26 Λούι Λουί

«Louie, I think this is the beginning of a beautiful friendship» - Casablanca. All day café bar.
Φιλικής Εταιρείας 15 / 15, Filikis Eterias str. • T. 2310242206
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

27 Φρειδερίκο, αγάπη μου / Freideriko, agari mou

Καινούριο μαγαζί με μοναδική ατμόσφαιρα, ιδιαίτερη αισθητική, προσεγμένα ποτά και ωραία μουσική. / New place in town with unique atmosphere, great style, delicious drinks and nice music.
Ολύμπου 87 / 87, Olimpou str. • T. 2310238532
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

28 Albeta

Ελληνικές και Ιταλικές αυθεντικές συνταγές βασισμένες στα πιο αγνά και φρέσκα προϊόντα της Ελληνικής υπαίθρου και της ιταλικής κουζίνας. / Greek and Italian recipes, from fresh and pure products mixed with the finest Greek/Italian culture.
1. Δραγαούμι 9 & Μητροπόλεως 10 / 9, I. Dragoumi & Mitropoleos str.
Πρ. Κορομηλά & Λασσάνη / Pr. Koromila & Lassani str. • T. 2310548547
Διαπιστ./Accred.: -15% • CineKάρταF: -15% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

29 The Bar

Διαχρονικό και κλασικό μπαρ της πόλης με φοβερή μουσική, σημείο συνάντησης του καλλιτεχνικού κόσμου. / All time classic bar in the heart of the city with great music. A meeting point that attracts an artistic crowd.
Νικηφόρου Φωκά 3 / 3, Nikiforou Foka str. • T. 2310243219
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

30 Bar Flou

Από τα παλαιότερα καλλιτεχνικά στέκια της πόλης. Ωραία μουσική, δροσερές μπύρες, φιλικός κόσμος. / One of the oldest artistic haunts of the city. Good music, cold beer, friendly faces.
Νικηφόρου Φωκά 9 / 9, Nikiforou Foka str. • T. 2310261448
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

31 Café Νίκης 35 / Café Nikis 35

Ένα στέκι πολιτισμού και τέχνης... Ένα σημείο συνάντησης για μικρά και μεγάλα διαλείμματα της καθημερινότητας, που παντρεύει αρμονικά την ποιητική μουσική με την ανθρώπινη επαφή. / A meeting point, ideal for small and big breaks, which harmoniously combines quality music and human touch.
Λεωφ. Νίκης 35 / 35, Nikis Ave. • T. 2310230449
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

32 Coq au Zen

Café-bar-bistro σε μια πολύ όμορφη σοσό, με ενημερωμένη wine list και προσεγμένα μεσογειακά πιάτα. / Café-bar-bistro in a beautiful gallery with updated wine list and mediterranean dishes.
Βαλαωρίτου 37 / 37, Valaoritou str. • T. 2310520119
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

33 De Facto

Η ατμόσφαιρα παρισινού μπιστρό που απονέμει γούστες τον Άγγλο συγγραφέα David Lodge που αναφέρεται σ' αυτό σε βιβλίο του. / A French-style bistrot so unique, that David Lodge cites.
Πάουλου Μελά 19 / 19, Pavlou Mela str. • T. 2310263674
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

34 Mr Jones Café

Η εναλλακτική πρόταση στον πιο νεανικό πεζόδρομο της πόλης. / The alternative proposal for a drink or coffee in the city's more hip sidewalk.
Δημ. Γούναρη 23 / 23, Dim. Gounari str. • T. 2310257374
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

35 Pastafloa Darling!

Απολάυστε τον καφέ ή το ποτό σας σε ένα περιβάλλον πολύχρωμο και παραμυθένιο σε έναν χώρο mix & match που απονέμει μια 60s ατμόσφαιρα. / Enjoy a coffee or a drink in a colorful and magical environment, in a 60s mix & match atmosphere.
Ζεύξιδος 6 / 6, Zefkidos str. • T. 2310261518
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

36 The Rover Bar

Rock indie bar με vintage διακόσμηση, σ'ενα επιβλητικό κτίριο στην καρδιά της πόλης. Απολάυστε τη μεγάλη ποικιλία του σε μπύρες. / Rock indie bar with vintage decoration, set in the heart of the city. Enjoy a vast selection of beers.
Σαλαμινός 6 / 6, Salaminos str. • T. 2310544304
Διαπιστ./Accred.: -20% • CineKάρταF: -20% • Εισιτ. ημέρας/Daily tickets: -10%

ΤΖΙΜ ΤΖΑΡΜΟΥΣ MUSIC MAN

από τη Μαρία Μαρκουλή

Ο Jozef Van Wissem και ο Τζιμ Τζάρμους που συνεργάστηκαν στο άλμπουμ *The Mystery of Heaven*.

Είναι εκείνη η σκηνή στο *Coffee and Cigarettes* όπου Ίγκι Ποπ και Τομ Γουέιτς έχουν κόψει το κάπνισμα και λέει ο Γουέιτς «το καλό του να έχεις κόψει το κάπνισμα είναι ότι μπορείς να καπνίζεις πού και πού κανένα τσιγάρο». Ανάβει ένα και ο Ίγκι τον ακολουθεί, καθότι επιτρέπεται, αφού το έχει «κόψει» κι αυτός.

Στην *Παγίδα του Νόμου*, ο Τζον Λούρι και ο Τομ Γουέιτς είναι στη φυλακή. Ο Λούρι ρωτάει τον Γουέιτς τι έκανε πριν βρεθεί πίσω από τα σίδερα. «Ντιτζέι στο ραδιόφωνο», λέει εκείνος. «No kidding?» Έκπληκτος ο Λούρι, τον πείθει να κάνει πρόγραμμα, όπως τότε, να πει δυο κουβέντες για τον καιρό και την κίνηση στους δρόμους, να κάνει ότι βάζει μουσική.

Κι άλλη σκηνή. Με τον Τζο Στράμερ στο *Mystery Train*. Είναι στο μπαρ όπου πετάει και σπάει ένα ποτήρι. «Ει, τι τρέχει; Τι πρόβλημα έχει ο Έλβις;», του φωνάζει ένας τύπος (μαλλί Στράμερ α λά Έλβις – κλάσικ!). «Μη με λες Έλβις, αν δεν θες να λες το όνομά μου μπορείς να με φωνάζεις Καρλ Πέρκινς Τζούνιορ», του απαντάει ο Στράμερ. Ο Σκρίμιν Τζέι Χόκινκς με το κόκκινο σακάκι-γραβάτα στην ρεσεψιόν του ξενοδοχείου. I put a spell on you. Και το φάντασμα του Πρίσλεϊ του ίδιου.

Ή εκείνη η μουσική που έγραψε ο Νιλ Γιανγκ στον *Νεκρό*, μια ιστορία ολόκληρη μέσα στην ιστορία – ή τα beats και pieces με την ηχηρή υπογραφή του RZA στο *Ghost Dog - Ο τρόπος των Σαμουράι*. Ο Τζιμ Τζάρμους το έχει πει, ότι από τη μουσική έρχεται το μεγαλύτερο κομμάτι της έμπνευσής του. Γιατί είναι, λέει, η μουσική μια καθαρή φόρμα, μια άλλη γλώσσα. Μπορεί να «μιλάει» αιθιοπική τζαζ (Μουλάτου Ασταάτκε στο *Τσακισμένα Λουλούδια*), dance electronica και ψυχεδελικό ροκ (LCD Soundsystem, The Black Angels στο *The Limits of Control*).

Η μουσική, οι μουσικοί-ηθοποιοί του και οι χαρακτήρες της ιστορίας. Πίσω από την κάμερα, ροκ (αντι-σταρ) παλιάς κοπής. Μουσικός ο ίδιος, από τα πρώτα χρόνια με τους Del-Byzanteens στη Νέα Υόρκη και πρόσφατα με το άλμπουμ *The Mystery of Heaven*, συνεργασία με τον Jozef Van Wissem.

Έχω (κάτι σαν) εξήγηση: Νέα Υόρκη, τέλος '70s, αρχές '80s, πανκ ροκ - ή το καλύτερο ροκ που έγινε ποτέ (Ramones, Television, Patti Smith, Richard Hell, Talking Heads...), το CBGB, η underground σκηνή και ο Τζιμ Τζάρμους, κομμάτι της ίδιας αυτής άγρια μεθυστικής ιστορίας. Σας αφήνω με το «Funnel of Love» και τη φωνή της Wanda Jackson, έτσι όπως μας υποδέχεται στο *Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανόί...*

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο Κριστόφ Κισλόφσκι. Ο *Δεκάλογός* του, δέκα ωριαίες τηλεοπτικές ταινίες που στηρίζονται στις βιβλικές Δέκα Εντολές, τον έκανε ευρύτερα γνωστό, πριν σκηνοθετήσει τη *Διπλή ζωή της Βερόνικα*.

Το 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης διευρύνει φέτος την πολιτιστική συνεισφορά του στην πόλη, προσφέροντας μια σπάνια κινηματογραφική εμπειρία στους σινεφίλ, τόσο της παλιάς όσο και της νέας γενιάς. Ο αριστουργηματικός *Δεκάλογος* του Κριστόφ Κισλόφσκι θα προβληθεί στο σύνολό του, σε μια ειδική προβολή της φετινής διοργάνωσης, έπειτα από 18 χρόνια από την πρώτη προβολή του. Πρόκειται για τα δέκα επεισόδια που απαρτίζουν αυτό το εμβληματικό έργο του σπουδαίου Πολωνού δημιουργού, αυτό το φιλοσοφικό δοκίμιο-σταθμό για τη ζωή, την ηθική, τον έρωτα και το θάνατο. Από εκεί και στο εξής, ο *Δεκάλογος* θα ανήκει στην μόνιμη συλλογή του Μουσείου Κινηματογράφου – Ταινιοθήκης Θεσσαλονίκης, ως πολύτιμη προσφορά του Φεστιβάλ στο κινηματογραφόφιλο κοινό της πόλης.

Ο *Δεκάλογος* είναι το έργο που εδραίωσε οριστικά τη διεθνή φήμη του Κισλόφσκι. Αυτή η πρωτότυπη σειρά αναπαριστά τις βιβλικές δέκα εντολές. Κάθε μία από τις ιστορίες είναι συνδεδεμένη με το θέμα κάποιας εντολής. Εξαιτίας της φόρμας του, όλοι οι θεατές συγκινούνται από την ταινία, ανεξαρτήτως της κοσμοθεωρίας τους ή των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων. Κάθε φορά που τον ρωτούσαν για την επιλογή του θέματος, ο σκηνοθέτης απαντούσε κοφτά: «Αξίζει να θυμόμαστε αυτές τις δέκα τόσο καλογραμμένες προτάσεις. Πρέπει να υπάρχει κάποιο σημείο αναφοράς, κάποιο αντικειμενικό κριτήριο...». Ο *Δεκάλογος* έχει αξιολογηθεί ως ταινία που πραγματεύεται τις υψηλότερες ηθικές αξίες μας.

Jim Jarmusch, Alexander Payne: *The Strangers*

FOR THE LOVE OF FILM

by Lilly Papagianni

The 54th TIFF is well under way, and the love of film is evident everywhere in the city, audiences filling the theaters to capacity.

- Jim Jarmusch enchanted the audiences with his film and his personality; he will not be forgotten any time soon!
- In the Thessaloniki Cinémathèque, a parallel program of experimental film, "Art Projections", with works from filmmakers such as Eve Sussman and Lucas Samaras, attracts those who are looking for the most cutting-edge of cinematic works.
- On Monday at 12:00 in Warehouse C, the International Jury will discuss what

they look for in a winning film. On the same night, Film Music will be heard in the Thessaloniki Concert Hall, where the State Orchestra will perform pieces from composers such as those two great Georges, Gershwin and Delerue.

IN THEIR OWN WORDS:

Elina Psykou, *The Eternal Return Of Antonis Paraskevas* – International Competition

Famous people intrigue me. I wonder about their weaknesses, their fears, their human sides. Antonis Paraskevas was born before the crisis, but grew up

in it. Until the screenplay turned into a film, so many things changed that it was impossible to not be affected. This is not a film about the crisis, but it is definitely one whose context is the crisis: financial, social and moral.

**Ignacio Rodriguez
The Devil's Liquor – International Competition**

The way I think about being Chilean is that absurdity is very common; it's part of our idiosyncrasy. I think it also has to do with "the joy of being sad," as Raul Ruiz said once. Melancholy is also a very Chilean thing. So these situations with humor and sadness at the same time, is just the way I think we are, how we naturally relate to each other.

**Robin Campillo
Eastern Boys – Open Horizons**

I'm interested in the relations, often contradictory, between the intimate and the collective. The intimate is usually connected to romance & fiction and the collective to politics and documentary. In my film, the main character wants to live a personal experience with Marek as if they were out of society. But in fact, he has to deal with a certain violence of the world represented by the illegal migrants who have invited themselves into his apartment.

**Miloš Pušić
Withering – Balkan Survey**

Immigration among the youth in today's Serbia is a never-ending story; I have the impression that all the young people I know are thinking about leaving. Some of them are passive, but a lot are doing everything they can to go abroad. They feel that in there is no future for them. I often feel like this myself; that is why I wanted to make

Όταν βραβεύεται μια ελληνική εταιρεία,
βραβεύεται ολόκληρη η Ελλάδα.

Aegean.
Καλύτερη Περιφερειακή Αεροπορική Εταιρεία της Ευρώπης
για τρίτη συνεχόμενη χρονιά.

Best Regional Airline
Europe 2009

Best Regional Airline
Europe 2011

Best Regional Airline
Europe 2012

Best Regional Airline
Europe 2013

A STAR ALLIANCE MEMBER

 AEGEAN

Η Δημόσια Τηλεόραση
παρουσιάζει...

54[☀]

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

www.filmfestival.gr

01-10.11.2013

στηρίζει
τον κινηματογράφο!

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ & ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ